Zbierka súdnych rozhodnutí

ROZSUDOK VŠEOBECNÉHO SÚDU (druhá komora)

z 24. novembra 2015 *

„EPUZF — Záručná sekcia — EPZF a EPFRV — Finančná oprava uplatnená z dôvodu nevykázania úrokov — Povinnosť odôvodnenia — Povinnosť účtovať úroky — Článok 32 ods. 5 nariadenia (ES) č. 1290/2005 — Zásada ekvivalencie — Povinnosť náležitej starostlivosti“

Vo veci T-126/14,

Holandské kráľovstvo, v zastúpení: M. K. Bulterman, J. Langer a M. Noort, splnomocnení zástupcovia,

žalobca,

proti

Európskej komisii, v zastúpení: H. Kranenborg a P. Rossi, splnomocnení zástupcovia,

žalovanej,

ktorej predmetom je návrh na čiastočné zrušenie vykonávacieho rozhodnutia Komisie 2013/763/EÚ z 12. decembra 2013, ktorým sa z financovania Európskou úniou vylučujú určité výdavky vynaložené členskými štátmi v rámci Záručnej sekcie Európskeho poľnohospodárskeho usmerňovacieho a záručného fondu (EPUZF), v rámci Európskeho poľnohospodárskeho záručného fondu (EPZF) a Európskeho poľnohospodárskeho fondu pre rozvoj vidieka (EPFRV) (Ú. v. EÚ L 338, s. 81),

VŠEOBECNÝ SÚD (druhá komora),

v zložení: predsedníčka komory M. E. Martins Ribeiro (spravodajkyňa), sudcovia S. Gervasoni a L. Madise,

tajomník: J. Plingers, referent,

so zreteľom na písomnú časť konania a po pojednávaní z 21. apríla 2015,

vyhlásil tento

* Jazyk konania: holandčina.

Rozsudok

Právny rámec

Základná právna úprava: nariadenie (EHS) č. 729/70 a nariadenia (ES) č. 1258/99 a 1290/2005

1 Základnú právnu úpravu týkajúcu sa financovania spoločnej poľnohospodárskej politiky tvorí, pokiaľ ide o výdavky vynaložené členskými štátmi od 16. októbra 2006 a výdavky vynaložené Komisiou Európskych spoločenstiev od 1. januára 2007, nariadenie Rady (ES) č. 1290/2005 z 21. júna 2005 o financovaní Spoločnej poľnohospodárskej politiky (Ú. v. EÚ L 209, s. 1). Toto nariadenie zrušilo nariadenie Rady (ES) č. 1258/1999 zo 17. mája 1999 o financovaní Spoločnej poľnohospodárskej politiky (Ú. v. ES L 160, s. 103; Mim. vyd. 03/025, s. 414), ktoré nahradilo, pokiaľ išlo o výdavky vynaložené od 1. januára 2000, nariadenie Rady (EHS) č. 729/70 z 21. apríla 1970, o financovaní Spoločnej poľnohospodárskej politiky [*neoficiálny preklad*] (Ú. v. ES L 94, s. 13).

2 Podľa článku 1 ods. 1 a článku 1 ods. 2 písm. a) nariadení č. 729/70 a 1258/1999 bol Európsky poľnohospodársky usmerňovací a záručný fond (EPUZF) súčasťou rozpočtu Spoločenstva a financoval prostredníctvom svojej Záručnej sekcie náhrady pri vývoze do tretích krajín.

3 Nariadenia č. 729/70 a 1258/1999 vo svojom článku 8 ods. 1 stanovovali, že členské štáty prijmú v súlade s vnútroštátnymi zákonmi, inými právnymi predpismi alebo správnymi opatreniami opatrenia potrebné na vymáhanie súm stratených v dôsledku nezrovnalostí alebo nedbalosti. Podľa článku 8 ods. 2 prvého pododseku tých istých nariadení, ak sa stratené sumy nevymôžu úplne, znáša finančné následky nezrovnalostí alebo nedbalosti Spoločenstvo, s výnimkou následkov nezrovnalostí alebo nedbalosti, ktoré možno prisúdiť správnym orgánom alebo iným orgánom členských štátov. Napokon z článku 8 ods. 2 druhého pododseku nariadenia č. 729/70, v znení vyplývajúcom z nariadenia Rady (ES) č. 1287/95 z 22. mája 1995, ktorým sa mení a dopĺňa nariadenie č. 729/70 (Ú. v. ES L 125, s. 1), ktoré sa uplatňuje od účtovného obdobia začínajúceho od 16. októbra 1995, ako aj z článku 8 ods. 2 druhého pododseku nariadenia č. 1258/1999 okrem iného vyplývalo, že úroky z vymáhaných alebo oneskorene zaplatených súm sa vyplatia EPUZF.

4 Na základe článku 3 ods. 1 písm. a) nariadenia č. 1290/2005 Európsky poľnohospodársky záručný fond (EPZF) financuje v kontexte spoločného riadenia medzi členskými štátmi a Európskou úniou vývozné náhrady za poľnohospodárske výrobky do tretích krajín.

5 Podľa článku 8 ods. 1 písm. c) bodu iii) nariadenia č. 1290/2005 členské štáty zasielajú Komisii v prípade činností patriacich pod operácie financované najmä z EPZF ročné účtovné závierky akreditovaných platobných agentúr, doplnené o vyhlásenie o vierohodnosti, podpísané osobou splnomocnenou za akreditovanú platobnú agentúru, doplnené o informácie potrebné na ich previerku, ako aj o certifikačnú správu vypracovanú certifikačným orgánom.

6 Článok 31 nariadenia č. 1290/2005 nazvaný „Overenie súladu“ stanovuje:

„1. Komisia rozhoduje o čiastkach, ktoré sa majú vylúčiť z financovania [Úniou], ak zistí, že výdavky uvedené v článku 3 ods. 1 a v článku 4 sa nerealizovali v súlade s pravidlami [Únie] podľa postupu uvedeného v článku 41 ods. 3.

2. Komisia vyhodnotí čiastky, ktoré sa majú vylúčiť, najmä na základe závažnosti zaznamenaného nesúladu. Komisia zohľadňuje charakter a závažnosť porušenia, ako aj finančnú ujmu spôsobenú [Únii].

3. Pred akýmkoľvek rozhodnutím o zamietnutí financovania sú výsledky kontrol Komisie, ako aj odpovede daného členského štátu predmetom písomného oznámenia, po ktorom sa obe strany pokúsia dospieť k dohode o opatreniach, ktoré je potrebné prijať.

Ak nedôjde k dohode, členský štát môže v lehote štyroch mesiacov požiadať o začatie konania na zmierenie stanovísk oboch strán, ktorého výsledky sú predmetom správy odovzdanej Komisii a preskúmanej Komisiou, skôr ako sa vyjadrí k prípadnému zamietnutiu financovania.

4. Zamietnutie financovania sa nemôže týkať:

a) výdavkov uvedených v článku 3 ods. 1, ktoré sa realizovali skôr ako dvadsaťštyri mesiacov predtým, ako Komisia písomne oznámila danému členskému štátu výsledky kontrol;

b) výdavkov týkajúcich sa viacročných opatrení, ktoré sú súčasťou výdavkov uvedených v článku 3 ods. 1 alebo programov, ako je uvedené v článku 4, pri ktorých posledná povinnosť prijímateľovi vznikla viac ako dvadsaťštyri mesiacov predtým, ako Komisia písomne oznámila dotknutému členskému štátu výsledky kontrol;

c) výdavkov týkajúcich sa opatrení v programoch uvedených v článku 4, iných, ako sú uvedené pod písmenom b), pre ktoré platbu alebo vyplatenie zostatku realizovala platobná agentúra viac ako dvadsaťštyri mesiacov predtým, ako Komisia písomne oznámila dotknutému členskému štátu výsledky kontrol.

5. Odsek 4 sa nevzťahuje na finančné dôsledky:

a) nezrovnalostí uvedených v článkoch 32 a 33;

…“

7 Článok 32 nariadenia č. 1290/2005 nazvaný „Osobitné ustanovenia platné pre EPZF“ vo svojich odsekoch 1 a 3 až 6 stanovuje:

„1. Čiastky vymožené následkom nezrovnalostí alebo nedbanlivosti a úroky s nimi spojené sú prevedené platobným agentúram a nimi pripísané ako príjem pridelený EPZF k mesiacu ich reálneho prijatia.

…

3. Pri príležitosti predloženia ročnej účtovnej závierky, uvedenej v článku 8 ods. 1 písm. c) bode iii), členské štáty odovzdajú Komisii súhrnnú správu o vymáhacích konaniach začatých na základe nezrovnalostí a zároveň poskytnú rozpis čiastok ešte nevymožených správnym alebo súdnym konaním podľa jednotlivých administratívnych a/alebo súdnych konaní a podľa jednotlivých rokov prvého správneho alebo súdneho zistenia nezrovnalostí.

Členské štáty sprístupnia Komisii podrobný zoznam jednotlivých vymáhacích konaní, ako aj zoznam jednotlivých, ešte nevymožených čiastok.

4. Po skončení konania ustanoveného v článku 31 ods. 3 môže Komisia rozhodnúť o pripísaní čiastok, ktoré sa ešte majú získať späť, na ťarchu členského štátu:

a) ak členský štát nezačal všetky správne alebo súdne konania stanovené vnútroštátnymi právnymi predpismi a právnymi predpismi [Únie] s cieľom vymôcť čiastky v roku, ktorý nasleduje po prvom správnom alebo súdnom zistení;

b) ak sa neuskutočnilo prvé správne alebo súdne zistenie alebo je konanie oneskorené tak, že by mohlo ohroziť vymoženie čiastok, alebo ak nezrovnalosť nebola zahrnutá do súhrnnej správy uvedenej v prvom pododseku odseku 3 tohto článku v roku prvého správneho alebo súdneho zistenia.

5. Pokiaľ sa vymáhanie nevykonalo v lehote štyroch rokov od dátumu prvého správneho súdneho zistenia alebo ôsmich rokov, ak je vymáhanie predmetom konania pred vnútroštátnymi súdmi, finančné dôsledky nevykonaného vymáhania znáša vo výške 50 % daný členský štát a vo výške 50 % rozpočet [Únie].

Dotknutý členský štát uvedie oddelene v súhrnnej správe uvedenej v prvom pododseku odseku 3 čiastky nevymožené v lehote ustanovenej v prvom pododseku tohto odseku.

Rozdelenie finančného zaťaženia vzniknutého následkom nevykonaného vymáhania podľa prvého pododseku sa netýka povinnosti príslušného členského štátu pokračovať vo vymáhacích konaniach uplatnením článku 9 ods. 1 tohto nariadenia. 50 % takto vymožených čiastok sa pripíše EPZF po tom, čo sa uplatnilo odpísanie ustanovené v odseku 2 tohto článku.

Ak sa v rámci vymáhacieho konania správnym alebo súdnym aktom konečného charakteru zistí, že nedošlo k žiadnej nezrovnalosti, členský štát nahlási EPZF ako výdavok finančné zaťaženie, ktoré znáša podľa prvého pododseku.

Ak sa však z dôvodov, ktoré nemožno pripísať dotknutému členskému štátu, nemohlo uskutočniť vymáhanie v lehotách uvedených v prvom pododseku tohto článku a suma, ktorá sa má získať späť, je vyššia ako 1 milión EUR, Komisia môže na žiadosť členského štátu predĺžiť tieto lehoty najviac o 50 % počiatočných lehôt.

6. V riadne odôvodnených prípadoch môžu členské štáty rozhodnúť, že nebudú pokračovať vo vymáhaní. Toto rozhodnutie môže byť prijaté iba v týchto prípadoch:

a) ak súhrn vzniknutých nákladov a predpokladaných nákladov na vymáhanie je vyšší ako vymáhaná čiastka;

b) ak je vymáhanie nemožné z dôvodu platobnej neschopnosti dlžníka, zistenej a uznanej v súlade s vnútroštátnym právom dotknutého členského štátu, alebo osôb právne zodpovedných za nezrovnalosť.

Dotknutý členský štát vyznačí oddelene v súhrnnej správe uvedenej v prvom pododseku odseku 3 čiastky, pre ktoré sa rozhodol nepokračovať vo vymáhacích konaniach, ako aj odôvodnenie svojho rozhodnutia.“

8 Podľa článku 34 ods. 1 písm. a) nariadenia č. 1209/2005 nazvaného „Pridelenie príjmov pochádzajúcich z členských štátov“ sa sumy, ktoré musia byť podľa článkov 31 až 33 toho istého nariadenia prevedené do rozpočtu Únie, vrátane úrokov z nich, považujú za pripísané príjmy v zmysle článku 18 nariadenia Rady (ES, Euratom) č. 1605/2002 z 25. júna 2002 o rozpočtových pravidlách, ktoré sa vzťahujú na všeobecný rozpočet Európskych spoločenstiev (Ú. v. ES L 248, s. 1; Mim. vyd. 01/004, s. 74).

9 Podľa článku 49 druhého odseku nariadenia č. 1290/2005 sa toto nariadenie uplatní od 1. januára 2007. Z článku 49 tretieho odseku druhej zarážky tohto nariadenia však vyplýva, že článok 32 uvedeného nariadenia sa od 16. októbra 2006 uplatní na prípady oznámené v rámci článku 3 nariadenia Rady (EHS) č. 595/91 zo 4. marca 1991 o nezrovnalostiach a vymáhaní čiastok neoprávnene vyplatených v súvislosti s financovaním Spoločnej poľnohospodárskej politiky a organizácie informačného systému v tejto oblasti, ktorým sa ruší nariadenie (EHS) č. 283/72 (Ú. v. ES L 67, s. 11; Mim. vyd. 03/011, s. 171), ktoré sa ešte celkom nevymohli k 16. októbru 2006.

Vykonávacie nariadenia

Nariadenie č. 595/91

10 Článok 3 ods. 1 prvý pododsek nariadenia č. 595/91 stanovuje, že v priebehu dvoch mesiacov od skončenia každého štvrťroka zašlú členské štáty Komisii správu o všetkých nezrovnalostiach, ktoré boli predmetom prvého správneho alebo súdneho nálezu.

11 Okrem toho článok 5 ods. 2 nariadenia č. 595/91, ktorý bol zrušený nariadením č. 1290/2005, upravuje osobitné oznámenie, prostredníctvom ktorého členský štát, ak usúdi, že sa nedá vymôcť celá suma alebo nie je možné predpokladať, že by sa dala vymôcť, informuje Komisiu o sume, ktorá nebola vymožená, a o dôvodoch, prečo by túto sumu podľa jeho názoru malo znášať Spoločenstvo alebo členský štát.

12 Nariadenie č. 595/91 bolo s účinnosťou od 1. januára 2007 zrušené nariadením Komisie (ES) č. 1848/2006 zo 14. decembra 2006 o nezrovnalostiach a vymáhaní súm neoprávnene vyplatených v súvislosti s financovaním Spoločnej poľnohospodárskej politiky, o organizácii informačného systému v tejto oblasti (Ú. v. EÚ L 355, s. 56).

Nariadenie (ES) č. 885/2006

13 Podľa článku 6 nariadenia Komisie (ES) č. 885/2006 z 21. júna 2006, ktorým sa ustanovujú podrobné pravidlá uplatňovania nariadenia Rady (ES) č. 1290/2005, pokiaľ ide o akreditáciu platobných agentúr a iných orgánov a zúčtovania EPZF a EPFRV (Ú. v. EÚ L 171, s. 90), ročné uzávierky uvedené v článku 8 ods. 1 písm. c) bode iii) nariadenia (ES) č. 1290/2005 zahŕňajú okrem iného tabuľku súm, ktoré treba vymáhať na konci účtovného obdobia, vyhotovenú podľa vzoru stanoveného v prílohe III (ďalej len „tabuľka podľa prílohy III k nariadeniu č. 885/2006“).

14 Komisia definovala usmernenia týkajúce sa predkladania tabuliek podľa prílohy III k nariadeniu č. 885/2006 pre rozpočtové roky 2006 a 2007 prostredníctvom dokumentu nazvaného „Oznámenie Výboru pre poľnohospodárske fondy – Usmernenia týkajúce sa predkladania tabuľky 5 podľa prílohy III k nariadeniu [č. 885/2006] Komisii k 10. februáru 2007“ (ďalej len „usmernenia z roku 2006“) a dokumentu nazvaného „Oznámenie Výboru pre poľnohospodárske fondy – Usmernenia týkajúce sa predkladania tabuliek 1 – 6 podľa prílohy III k nariadeniu [č. 885/2006] Komisii k 1. februáru 2008“ (ďalej len „usmernenia z roku 2007“).

15 Článok 11 nariadenia č. 885/2006 stanovuje podrobné pravidlá postupu overovania súladu zavedeného článkom 31 nariadenia č. 1290/2005. Okrem toho článok 16 toho istého nariadenia stanovuje podrobné pravidlá zmierovacieho postupu.

Odvetvové nariadenia

Nariadenie (EHS) č. 3665/87

16 Článok 11 nariadenia Komisie (EHS) č. 3665/87 z 27. novembra 1987, ktorým sa ustanovujú spoločné podrobné pravidlá uplatňovania vývozných náhrad za poľnohospodárske výrobky [*neoficiálny preklad*] (Ú. v. ES L 351, s. 1), vo svojom znení vyplývajúcom z nariadenia Komisie (ES) č. 2945/94 z 2. decembra 1994, ktorým sa mení a dopĺňa nariadenie č. 3665/87 (Ú. v. ES L 310, s. 57), stanovoval podrobné pravidlá vymáhania neoprávnene vyplatených vývozných náhrad, sankcie, ktoré treba v tejto súvislosti uložiť, ako aj možnosť upustiť od určitých sankcií v prípadoch vyššej moci. Odsek 3

uvedeného článku konkrétne stanovoval, že v prípade neoprávneného vyplatenia vývoznej náhrady je príjemca povinný vrátiť neoprávnene získané sumy spolu s úrokmi vypočítanými za čas, ktorý uplynul od vyplatenia náhrad po ich vrátenie.

17 Podľa článku 2 druhého odseku nariadenia č. 2945/94 sa toto nariadenie uplatňovalo na vývozy, v prípade ktorých sú splnené formality uvedené v článku 3 alebo v článku 25 nariadenia č. 3665/87 k 1. aprílu 1995 alebo neskôr.

18 Nariadenie č. 3665/87 bolo zrušené a nahradené nariadením Komisie (ES) č. 800/1999 z 15. apríla 1999, ktorým sa ustanovujú spoločné podrobné pravidlá uplatňovania vývozných náhrad za poľnohospodárske výrobky (Ú. v. ES L 102, s. 11; Mim. vyd. 03/025, s. 129), ktoré bolo následne zrušené a nahradené nariadením Komisie (ES) č. 612/2009 zo 7. júla 2009, ktorým sa ustanovujú spoločné podrobné pravidlá uplatňovania vývozných náhrad za poľnohospodárske výrobky (Ú. v. EÚ L 186, s. 1).

Nariadenie (EHS) č. 536/93

19 Nariadenie Komisie (EHS) č. 536/93 z 9. marca 1993, ktorým sa stanovujú podrobné pravidlá pre uplatňovanie dodatočného poplatku za mlieko a mliečne výrobky [*neoficiálny preklad*] (Ú. v. ES L 57, s. 12; ďalej spoločne s nariadením č. 3665/87 len „odvetvové nariadenia“), zrušilo a nahradilo nariadenie Komisie (EHS) č. 1546/88 z 3. júna 1988, ktorým sa stanovujú podrobné pravidlá na uplatňovanie dodatočného poplatku uvedeného v článku 5c nariadenia (EHS) č. 804/68 [*neoficiálny preklad*] (Ú. v. ES L 139, s. 12).

20 Podľa článku 3 ods. 4 nariadenia č. 536/93 nákupca a podľa článku 4 ods. 4 toho istého nariadenia výrobca platia pred 1. septembrom každého roka sumu dlhovanú príslušnému orgánu podľa podrobných pravidiel stanovených členským štátom, pričom v prípade nedodržania lehoty splatnosti sa na dlžné sumy každoročne uplatní úroková sadzba stanovená členským štátom, ktorá nemôže byť nižšia než úroková sadzba uplatňovaná v prípade vymáhania plnenia poskytnutého bez právneho dôvodu.

21 Podľa článku 10 druhého odseku nariadenia č. 536/93 sa toto nariadenie začalo uplatňovať od dvanásťmesačného obdobia počnúc 1. aprílom 1993.

22 Nariadenie č. 536/93 bolo zrušené a nahradené nariadením Komisie (ES) č. 1392/2001 z 9. júla 2001, ktorým sa ustanovujú podrobné pravidlá pre uplatňovanie nariadenia Rady (EHS) č. 3950/92, ktorým sa zaviedol dodatočný poplatok pre sektor mlieka a mliečnych výrobkov (Ú. v. ES L 187, s. 19; Mim. vyd. 03/033, s. 104), ktoré bolo následne zrušené a nahradené nariadením Komisie (ES) č. 595/2004 z 30. marca 2004, ktorým sa stanovujú podrobné pravidlá uplatňovania nariadenia Rady (ES) č. 1788/2003, ktorým sa stanovujú poplatky v sektore mlieka a mliečnych výrobkov (Ú. v. EÚ L 94, s. 22; Mim. vyd. 03/043, s. 333).

Okolnosti predchádzajúce sporu

23 Holandské kráľovstvo zaslalo 10. júla 2003 Komisii osobitné oznámenie v zmysle článku 5 ods. 2 nariadenia č. 595/91 (ďalej len „osobitné oznámenie z 10. júla 2003“). V tomto oznámení holandské orgány informovali Komisiu o tom, že z dôvodu konkurzu alebo platobnej neschopnosti dotknutých dlžníkov sa vymoženie dlžných súm v spise NL/98/039-Centramelk (ďalej len „vec Centramelk“) už nemohlo uskutočniť ani očakávať. Požiadali túto inštitúciu, aby nevymoženú sumu znášalo Európske spoločenstvo. Uvedený spis, ktorého sa už týkalo predchádzajúce oznámenie na základe článku 3 nariadenia č. 595/91, pozostáva z deviatich konkrétnych podvodov, ktoré súvisia s platením dodatočných poplatkov v sektore mlieka zo strany nákupcov surového mlieka, ktoré boli zistené v období rokov 1989 a 1990.

24 Listom z 21. februára 2006 Komisia okrem iného informovala holandské orgány o tom, že jej rozhodnutie vo veci Centramelk bolo odložené, keďže podľa jej útvarov ešte prebiehalo vymáhanie pohľadávok, o ktoré ide v tejto veci.

25 V liste zo 4. októbra 2006 holandské orgány upozornili Komisiu na odloženie veci Centramelk. Pri tejto príležitosti tiež požiadali Komisiu, aby prijala rozhodnutie týkajúce sa tejto veci pred 16. októbrom 2006 a zaoberala sa ňou na základe ustanovení článku 8 ods. 2 nariadenia č. 1258/1999, a nie na základe ustanovení článku 32 ods. 5 nariadenia č. 1290/2005.

26 Listom z 23. októbra 2006 Komisia okrem iného informovala holandské orgány o tom, že stále nerozhodla o veci Centramelk a že na prípady, ktoré neboli doriešené pred 16. októbrom 2006, uplatní článok 32 nariadenia č. 1290/2005.

27 Komisia prijala 27. apríla 2007 rozhodnutie 2007/327/ES o vyrovnaní účtov platobných agentúr členských štátov, ktoré sa týkajú výdavkov financovaných Záručnou sekciou Európskeho poľnohospodárskeho usmerňovacieho a záručného fondu (EPUZF) za rozpočtový rok 2006 (Ú. v. EÚ L 122, s. 51), v ktorom okrem iného podriadila pohľadávky, o ktoré ide vo veci Centramelk, pravidlu vyplývajúcemu z článku 32 ods. 5 nariadenia č. 1290/2005. Holandské kráľovstvo nepodalo žalobu o neplatnosť rozhodnutia 2007/327.

28 V období medzi 15. a 17. septembrom 2008 útvary Komisie vykonali vyšetrovanie v holandskej platobnej agentúre Dienst Regelingen.

29 Listom zo 17. júna 2009 (ďalej len „prvé oznámenie“) zaslaným na základe článku 11 ods. 1 nariadenia č. 885/2006 Komisia informovala holandské orgány o výsledku vyšetrovania uskutočneného v období od 15. do 17. septembra 2008. K tomuto listu bola pripojená príloha nazvaná „Pripomienky a žiadosti o informácie“, ktorá obsahuje závery vyšetrovania.

30 Z prvého oznámenia okrem iného vyplýva, že Komisia zastávala názor, že holandské orgány v plnej miere nedodržali požiadavky právnej úpravy Únie a že na to, aby sa v budúcnosti zabezpečil súlad s týmito požiadavkami, boli potrebné nápravné opatrenia. Komisia žiadala, aby bola informovaná o už prijatých a o plánovaných nápravných opatreniach, ako aj o plánovanom harmonograme na ich vykonanie. Okrem toho uviedla, že z financovania Úniou môže v súlade s článkami 31 a 32 nariadenia č. 1290/2005 vylúčiť všetky alebo časť výdavkov financovaných zo záručnej sekcie EPUZF a z EPZF (ďalej spoločne len „Fondy“). Okrem toho bolo spresnené, že zistené nedostatky budú základom pre výpočet finančných opráv týkajúcich sa výdavkov uskutočnených až do zavedenia vhodných nápravných opatrení.

31 V pripomienkach a odporúčaniach uvedených v prílohe k prvému oznámeniu Komisia okrem iného v podstate uviedla, že kniha dlžníkov, a teda tabuľky podľa prílohy III k nariadeniu č. 885/2006, ktoré boli vyhotovené za rozpočtové roky 2006 a 2007, neobsahovali úroky z nezaplatených súm, keďže Dienst Regelingen účtovala tieto úroky až pri ich úhrade. Podľa jej názoru sa tieto úroky mali uviesť v týchto tabuľkách, lebo v prípade takéhoto neuvedenia by sumy, na ktoré sa vzťahuje pravidlo vyplývajúce z článku 32 ods. 5 nariadenia č. 1290/2005, boli podhodnotené. Ďalej pripomenula, že Dienst Regelingen vydala platobný výmer na úroky až po vymožení súm istiny, a to len pokiaľ ide o sumy vymožené od 16. októbra 2007. Nezúčtovanie úrokov v prípade súm vymožených pred týmto dátumom by pritom znamenalo pre Fondy stratu. Komisia navyše požiadala holandské orgány, aby jej poskytli určité informácie.

32 V liste z 21. júla 2009 holandské orgány odpovedali na zistenia Komisie, ktoré uviedla v prvom oznámení.

33 V liste zo 7. septembra 2010 Komisia vyzvala holandské orgány, aby predložili svoje pripomienky k sporným aspektom na účely bilaterálneho stretnutia stanoveného na 5. október 2010. Pri tejto príležitosti Komisia okrem iného požiadala holandské orgány o vypočítanie celkovej sumy úrokov z celkovej vymoženej sumy podliehajúcej pravidlu zavedenému v článku 32 ods. 5 nariadenia č. 1290/2005 počas rozpočtových rokov 2006 až 2009.

34 Bilaterálne stretnutie medzi útvarmi Komisie a holandskými orgánmi sa konalo v Bruseli (Belgicko) 5. októbra 2010. Zápisnica z tohto stretnutia bola zaslaná uvedeným orgánom 14. decembra 2010.

35 Zo zápisnice z bilaterálneho stretnutia vyplýva, že Komisia po tomto stretnutí trvala na väčšine svojich návrhov uvedených v prvom oznámení, pričom v podstate zastávala názor, že v prípade súm zaplatených pred 16. októbrom 2007 sa neúčtoval nijaký úrok, čo spôsobilo Fondom finančné straty, a že úroky uvedené tabuľkách podľa prílohy III k nariadeniu č. 885/2006 boli podhodnotené. Podľa nej neboli vykázané nijaké úroky, resp. bola vykázaná ich nesprávna výška, takže pri zúčtovaní výdavkov v rokoch 2006 a 2007 pohľadávky podliehajúce článku 32 ods. 5 nariadenia č. 1290/2005 neobsahovali správnu výšku úrokov. Uviedla, že navrhovala finančnú opravu z dôvodu jednak nepožadovaných úrokov z pohľadávok, ktoré boli vymožené v rokoch 2006 a 2007 (ďalej len „nepožadované úroky“) a jednak nevykázaných úrokov v prípade nevymožených pohľadávok, na ktoré sa vzťahovalo pravidlo vyplývajúce z článku 32 ods. 5 nariadenia č. 1290/2005 (ďalej len „nevykázané úroky“) v rokoch 2006 a 2007. Za týchto okolností vyzvala holandské orgány, aby potvrdili sumu vo výške 60 779 eur, ktorú uviedla Dienst Regelingen v prípade nepožadovaných úrokov, a aby predložila výpočet alebo čo najpresnejší odhad výšky nevykázaných úrokov.

36 V liste z 11. februára 2011 holandské orgány po prvé potvrdili, že presná suma nepožadovaných úrokov bola vo výške 60 779 eur. Po druhé vysvetlili svoj výpočet nevykázaných úrokov, ktoré podľa nich zodpovedali celkovej sume vo výške 513 566,65 eura za roky 2006 až 2009. V tejto súvislosti spresnili, že tento výpočet nezohľadňoval pohľadávky týkajúce sa dodatočných poplatkov, ktoré boli zaplatené s oneskorením a pred 1. aprílom 1993 (ďalej len „staré pohľadávky týkajúce sa dodatočných poplatkov“), ani pohľadávky týkajúce sa vývozných náhrad neoprávnene vyplatených pred 1. aprílom 1995 (ďalej len „staré pohľadávky týkajúce sa vývozných náhrad“, a spoločne so starými pohľadávkami týkajúcimi sa dodatočných poplatkov ďalej len „staré pohľadávky“).

37 V liste z 25. novembra 2011 Komisia zaslala holandským orgánom formálne oznámenie na základe článku 11 ods. 2 tretieho pododseku nariadenia č. 885/2006, v ktorom trvala na svojom stanovisku, že systém správy pohľadávok a hlásenie prípadov nezrovnalostí podľa prílohy III nariadenia č. 885/2006 za rozpočtové roky 2006 až 2009 sú nezlučiteľné s právom Únie. Konkrétne po prvé v prílohe k tomuto listu uviedla, že holandské orgány neoprávnene opomenuli účtovať úroky. V tejto súvislosti spresnila, že v súlade s usmerneniami z rokov 2006 a 2007, a ako to potvrdil Všeobecný súd v rozsudku z 22. apríla 2010, Taliansko/Komisia (T-274/08 a T-275/08, Zb., EU:T:2010:154), je potrebné vykázať úroky, ktoré sa vzťahujú k dlžným sumám uvedeným v tabuľke podľa prílohy III k nariadeniu č. 885/2006, lebo nevykázanie úrokov by bolo v rozpore s ustanoveniami článku 32 ods. 1 nariadenia č. 1290/2005 a predstavovalo by stratu pre rozpočet Únie. Po druhé, keďže holandské orgány vylúčili staré pohľadávky zo svojho výpočtu úrokov, Komisia uviedla, aj keď odvetvové nariadenia nezavádzajú nijakú povinnosť požadovať úroky, s pohľadávkami Únie nemožno zaobchádzať menej priaznivo než s akoukoľvek vnútroštátnou pohľadávkou. Z toho vyplýva, že ak by Holandské kráľovstvo v čase skutkových okolností účtovalo úroky z vnútroštátnych pohľadávok, akými sú dlhy na daniach alebo neoprávnene vyplatené dotácie pochádzajúce z národného rozpočtu, muselo by konať rovnako aj v prípade pohľadávok Únie. Na základe uvedených skutočností sa Komisia domnievala, že úroky sa mali od roku 2006 započítať ku všetkým sumám uvedeným v tabuľke podľa prílohy III k nariadeniu č. 885/2006, vrátane starých pohľadávok týkajúcich sa vývozných náhrad a starých pohľadávok týkajúcich sa dodatočných poplatkov, ktoré boli zúčtované v rokoch 2006 a 2007.

38 Komisia tak navrhla, aby sa z financovania Úniou vylúčila suma 5 277 577,43 eura.

39 V liste z 3. januára 2012 holandské orgány predložili zmierovaciemu orgánu žiadosť o zmier na základe článku 16 nariadenia č. 885/2006. Komisia v reakcii na túto žiadosť zhrnula svoje stanovisko v oznámení, ktoré zaslala zmierovaciemu orgánu.

40 Zmierovací orgán 30. apríla 2012 oznámil svoju konečnú správu. V tejto správe predovšetkým dospel k záveru, že nemohol zosúladiť názor Komisie a holandských orgánov. Takisto v podstate vyzval Komisiu, aby posúdila, či sa uplatnenie zásady ekvivalencie opieralo o dostatočný skutkový základ, ktorý by odôvodnil navrhovanú finančnú opravu a jednak, či bolo možné obmedziť výpočet úrokov, čo sa týka veci Centramelk, len na jednotlivý prípad podvodov vyplývajúci z uvedeného spisu, v prípade ktorého skutočne začalo vymáhacie konanie v roku 2006.

41 V liste z 2. apríla 2013 Komisia preložila holandským orgánom svoje konečné závery (ďalej len „konečné stanovisko“). Z tohto listu vyplýva, že Komisia v podstate trvá na svojom stanovisku, ktoré je zhrnuté v bodoch 37 a 38 vyššie, pokiaľ ide o zistené nezrovnalosti a zamýšľané finančné opravy. V odpovedi na závery zmierovacieho orgánu Komisia v podstate pripomenula, že v súlade so zásadou ekvivalencie sa vymáhanie predmetných pohľadávok Únie malo vykonať rovnakým spôsobom ako vymáhanie nezaplatených vnútroštátnych daní. Pokiaľ ide o vec Centramelk, ďalej spresnila, že keďže s jednotlivými prípadmi podvodov vyplývajúcimi z tohto spisu sa malo zaobchádzať v súlade s pravidlom vyplývajúcim z článku 32 ods. 5 nariadenia č. 1290/2005 a keďže sa na úroky ako príslušenstvo hlavnej pohľadávky mal uplatňovať rovnaký režim, bolo v súlade s uvedeným pravidlom potrebné vykonať finančnú opravu úrokov, ktoré neboli zúčtované za rozpočtový rok 2006.

42 V liste z 15. apríla 2013 predložili holandské orgány pripomienky ku konečnému stanovisku, s ktorým nesúhlasili.

43 Komisia predložila 18. novembra 2013 Holandskému kráľovstvu súhrnnú správu týkajúcu sa výsledkov vyšetrovania uskutočneného v období od 15. do 17. septembra 2008.

44 Za týchto podmienok Komisia 12. decembra 2013 prijala vykonávacie rozhodnutie 2013/763/EÚ, ktorým sa z financovania Európskou úniou vylučujú určité výdavky vynaložené členskými štátmi v rámci Záručnej sekcie Európskeho poľnohospodárskeho usmerňovacieho a záručného fondu (EPUZF), v rámci Európskeho poľnohospodárskeho záručného fondu (EPZF) a Európskeho poľnohospodárskeho fondu pre rozvoj vidieka (EPFRV) (Ú. v. EÚ L 338, s. 81, ďalej len „napadnuté rozhodnutie“), v ktorom okrem iného uplatnila finančnú opravu z dôvodu nevykázaných úrokov zo starých pohľadávok, o ktoré ide v tejto veci.

Konanie a návrhy účastníkov konania

45 Návrhom predloženým do kancelárie Všeobecného súdu z 21. februára 2014 Holandské kráľovstvo podalo žalobu, na základe ktorej sa začalo toto konanie.

46 Na základe návrhu sudcu spravodajcu Všeobecný súd (druhá komora) rozhodol o otvorení ústnej časti konania.

47 Prednesy účastníkov konania a ich odpovede na ústne otázky, ktoré im Všeobecný súd položil, boli vypočuté na pojednávaní 21. apríla 2015.

48 Holandské kráľovstvo navrhuje, aby Všeobecný súd:

— zrušil článok 1 napadnutého rozhodnutia a prílohu tohto rozhodnutia v rozsahu, v akom sa toto ustanovenie a táto príloha týkajú úrokov vo výške 4 703 231,78 eura, ktoré opomenulo vypočítať z niekoľkých pohľadávok týkajúcich sa oneskorene zaplatených dodatočných poplatkov a neoprávnene vyplatených vývozných náhrad,

— subsidiárne zrušil článok 1 napadnutého rozhodnutia a prílohu tohto rozhodnutia v rozsahu, v akom sa toto ustanovenie a táto príloha týkajú úrokov vo výške 3 208 935,04 eura, ktoré opomenulo vypočítať z niekoľkých pohľadávok týkajúcich sa oneskorene zaplatených dodatočných poplatkov, a

— zaviazal Komisiu na náhradu trov konania.

49 Komisia navrhuje, aby Všeobecný súd:

— zamietol žalobu,

— uložil Holandskému kráľovstvu povinnosť nahradiť trovy konania.

Právny stav

50 Na podporu svojej žaloby Holandské kráľovstvo uvádza tri žalobné dôvody. Prvý žalobný dôvod je založený na porušení povinnosti odôvodnenia. Druhý žalobný dôvod, ktorý bol uvedený subsidiárne, je založený na porušení článku 13 ods. 2 ZEÚ alebo na nesprávnom uplatnení zásady ekvivalencie. Tretí žalobný dôvod, ktorý je takisto uvedený subsidiárne v druhom rade, je založený na porušení zásady náležitej starostlivosti v spojení s článkom 8 ods. 2 nariadenia č. 729/70 a s článkom 5 ods. 2 nariadenia č. 595/91.

51 Treba spresniť, ako vyplýva z písomností Holandského kráľovstva a ako to Holandské kráľovstvo potvrdilo v odpovedi na otázku, ktorú mu na pojednávaní položil Všeobecný súd, pričom táto skutočnosť bola zaznamenaná do zápisnice z pojednávania, že prvý a druhý žalobný dôvod sú uvedené na podporu prvého bodu žalobných návrhov (pozri bod 48 vyššie). Naproti tomu tretí žalobný dôvod neplatnosti, ktorý sa týka len finančných opráv vzťahujúcich sa na vec Centramelk, je uvedený na podporu druhého bodu žalobných návrhov, ktorý sa uvádza subsidiárne (pozri bod 48 vyššie).

52 Ďalej treba poznamenať, že Holandské kráľovstvo v odpovedi na otázku, ktorú mu na pojednávaní položil Všeobecný súd, uviedlo, že prvý žalobný dôvod uvedený na podporu žaloby, ktorý je formálne založený na porušení povinnosti odôvodnenia, ktorú má Komisia, v skutočnosti smeruje k spochybneniu opodstatnenosti odôvodnenia napadnutého rozhodnutia a nie formálneho odôvodnenia. O tomto spresnení bol vykonaný záznam do zápisnice z pojednávania.

53 Z toho vyplýva, že prvý žalobný dôvod v rozsahu, v akom v konečnom dôsledku smeruje k spochybneniu dôvodnosti napadnutého rozhodnutia, sa v podstate zhoduje s druhým žalobným dôvodom, ktorý uviedlo Holandské kráľovstvo. Vzhľadom na tieto spresnenia, ktoré boli získané na pojednávaní, už nie je v prejednávanej veci nevyhnutné preskúmať žalobný dôvod založený na porušení povinnosti odôvodnenia, ktorá je zakotvená v článku 296 ZFEÚ.

54 Najprv treba preskúmať druhý žalobný dôvod, ktorý uviedlo Holandské kráľovstvo.

O druhom žalobnom dôvode založenom na porušení článku 13 ods. 2 ZEÚ, resp. na nesprávnom uplatnení zásady ekvivalencie

55 Vo svojom druhom žalobnom dôvode Holandské kráľovstvo Komisii vytýka, že porušila článok 13 ods. 2 ZEÚ, resp. nesprávne uplatnila zásadu ekvivalencie. Tento žalobný dôvod je formálne rozdelený na dve časti.

56 V prvej časti tohto žalobného dôvodu Holandské kráľovstvo v podstate tvrdí, že Komisia v rozpore s článkom 13 ods. 2 ZEÚ prekročila medze svojej právomoci tým, že uplatnila finančnú opravu z dôvodu nevykázania úrokov týkajúcich sa starých pohľadávok, pričom Únia nemala nijakú právomoc, resp. neexistovala nijaká povinnosť podľa práva Únie, ktorá by vyžadovala účtovanie úrokov. Po prvé v okamihu, keď vznikli staré pohľadávky, odvetvové nariadenia neobsahovali nijakú povinnosť účtovať úroky. Po druhé takáto povinnosť nemôže vyplývať z článku 32 ods. 1 a 5 nariadenia č. 1290/2005, ako to okrem iného vyplýva z judikatúry Súdneho dvora. Po tretie tvrdenie Komisie, že je zrejmé, že pri vymáhaní neoprávnených súm sa musia požadovať úroky, nemôže predstavovať právny základ. Právny základ by mal byť totiž explicitný.

57 V druhej časti tohto žalobného dôvodu Holandské kráľovstvo Komisii vytýka, že nesprávne uplatnila zásadu ekvivalencie, keďže v čase skutkových okolností holandské právo v podstate neobsahovalo nijakú povinnosť účtovať úroky vo vnútroštátnych sporoch rovnakého druhu, t. j. v prípade vymáhania neoprávnene vyplatených vnútroštátnych dotácií. V tejto súvislosti sa domnieva, že stanovisko Komisie, podľa ktorého sú staré pohľadávky porovnateľné s dlhmi na daniach, v prípade ktorých holandské právo stanovuje povinnosť účtovať úroky, je nesprávne. Podľa názoru Holandského kráľovstva sa totiž staré pohľadávky a dlhy na daniach líšia tak svojou povahou, ako aj svojím účelom. Ďalej vzhľadom na to, že Komisia tvrdí, že cieľ vymáhania starých pohľadávok je totožný s cieľom vymáhania dlhov na daniach, uvádza, že pripísanie príjmov z vymáhania na európskej úrovni je irelevantné pri uplatnení zásady ekvivalencie, ktorá sa týka rovnakého zaobchádzania s porovnateľnými vnútroštátnymi a európskymi pohľadávkami na vnútroštátnej úrovni. Za týchto podmienok sa domnieva, že neporušilo zásadu ekvivalencie tým, že so starými pohľadávkami a s dlhmi na daniach zaobchádzalo rozdielnym spôsobom.

58 Komisia spochybňuje dôvodnosť týchto tvrdení Holandského kráľovstva.

59 Pokiaľ ide o prvú časť tohto žalobného dôvodu, Komisia v podstate tvrdí, že povinnosť vyberať úroky vyplýva z článku 32 ods. 1 a 5 nariadenia č. 1290/2005 v spojení so zásadou ekvivalencie. Okrem toho je logické a zjavné, že v prípade vymáhania neoprávnene vyplatenej sumy sa majú vymáhať aj úroky, ako to potvrdzuje judikatúra a článok 8 ods. 2 druhý pododsek nariadenia č. 729/70 vo svojom znení vyplývajúcom z nariadenia č. 1287/95. Nevymoženie úrokov zo starých pohľadávok by spôsobilo Fondom škodu.

60 Pokiaľ ide o druhú časť tohto žalobného dôvodu, Komisia v podstate tvrdí, že zásada ekvivalencie vyžaduje, aby sa v prípade starých pohľadávok vypočítal rovnaký úrok, aký holandské orgány vyberali pri vymáhaní dlhov na daniach. Podľa nej vymáhanie nezaplatenej dane je porovnateľné s vymáhaním neoprávnene poskytnutej poľnohospodárskej dotácie. Hoci uvádza, že je zvláštne, že v čase skutkových okolností holandské právo neobsahovalo povinnosť účtovať úroky pri vymáhaní vnútroštátnych poľnohospodárskych dotácií, dodáva, že vzhľadom na škodu, ktorú Fondom spôsobilo nevyberanie úrokov zo starých pohľadávok, nemožno prijať reštriktívny výklad pojmu vnútroštátna povinnosť rovnakého druhu, ktorý zastáva Holandské kráľovstvo. Navyše článok 8 ods. 2 druhý pododsek nariadenia č. 729/70 vo svojom znení vyplývajúcom z nariadenia č. 1287/95 spresňuje skutočnosť, že úroky sa musia vypočítať pri vymáhaní neoprávnene vyplatenej sumy.

61 Z tvrdení účastníkov konania v bodoch 55 až 60 vyššie vyplýva, že obe časti tohto žalobného dôvodu sú úzko späté. Holandské kráľovstvo totiž prostredníctvom týchto dvoch častí napáda dôvodnosť finančnej opravy uplatňovanej v prípade nevykázania úrokov zo starých pohľadávok, a to v podstate z tohto dôvodu, že v čase, keď vznikli tieto pohľadávky, neexistovala na základe ustanovení práva Únie (prvá časť) ani na základe zásady ekvivalencie (druhá časť) nijaká povinnosť účtovať úroky z uvedených pohľadávok. Ďalej na rozdiel od stanoviska, ktoré na pojednávaní zaujalo Holandské kráľovstvo, keď odpovedalo na otázku, ktorú mu položil Všeobecný súd, môže tvrdenie uvedené v prvej časti tohto žalobného dôvodu, že finančná oprava nemá právny základ, keďže v práve Únie neexistuje povinnosť

účtovať úroky, a to za predpokladu, že by to bolo dôvodné, mať za následok čiastočné zrušenie napadnutého rozhodnutia len vtedy, ak by sa po preskúmaní druhej časti tohto žalobného dôvodu ukázalo, že Holandské kráľovstvo nebolo tiež povinné účtovať úroky na základe zásady ekvivalencie.

62 Obe časti tohto žalobného dôvodu tak treba preskúmať spoločne, a to navyše aj preto, že Holandské kráľovstvo v odpovedi na otázku, ktorú mu na pojednávaní položil Všeobecný súd, proti takémuto spoločnému preskúmaniu nenamietalo.

63 Na úvod treba uviesť, ako to vyplýva z písomnosti Komisie a ako to Komisia spresnila na pojednávaní vo svojej odpovedi na otázku, ktorú jej položil Všeobecný súd, že pri finančnej oprave uplatňovanej na Holandské kráľovstvo z dôvodu nevykázaných úrokov vychádzala z ustanovení článku 32 ods. 1 a 5 nariadenia č. 1290/2005 a zo zásady ekvivalencie. Z týchto ustanovení a z tejto zásady podľa nej vyplýva povinnosť tohto členského štátu účtovať úroky zo starých pohľadávok.

64 Pokiaľ ide konkrétnejšie o povinnosť účtovať úroky zo starých pohľadávok, Komisia počas postupu overovania súladu v podstate zastávala názor, že tieto úroky sa mali vykázať v tabuľke podľa prílohy III k nariadeniu č. 885/2006 a že Holandské kráľovstvo bolo povinné vyberať úroky zo starých pohľadávok na základe zásady ekvivalencie. Presnejšie z konečného stanoviska vyplýva, že podľa Komisie sa vymáhanie predmetných súm malo vykonať rovnakým spôsobom ako vymáhanie nezaplatených vnútroštátnych daní, v prípade ktorých holandské právo stanovovalo účtovanie úrokov. Rozlišovanie, ktoré vykonalo Holandské kráľovstvo medzi na jednej strane vývoznými náhradami a dodatočnými poplatkami a na druhej strane vnútroštátnymi daňami z hľadiska ich právnych režimov a ich odlišných cieľov, je čisto formalistické a môže ohroziť užitočný účinok zásady ekvivalencie. Naproti tomu Komisia zastávala názor, že aj keby sa vývozné náhrady a dodatočné poplatky síce pôvodne líšili od vnútroštátnych daní, nič by to nemenilo na tom, že po tom, čo by boli kvalifikované ako neoprávnené, prvé z nich by zmenili povahu, a stali by sa z nich sumy, ktoré treba vymôcť a prideliť ako príjmy do rozpočtu Únie, čím by prispeli do uvedeného rozpočtu rovnakým spôsobom, akým to robia dane upravené vo vnútroštátnom práve. V tomto ohľade odkázala na článok 18 ods. 1 písm. f) nariadenia č. 1605/2002. Pokiaľ ide o dodatočné poplatky z mlieka, Komisia dodala, že príjmy z nich predstavujú vlastné zdroje Spoločenstva v súlade s článkom 2 rozhodnutia 70/243/ESUO, EHS, Euratom z 21. apríla 1970 o nahradení finančných príspevkov členských štátov vlastnými zdrojmi Spoločenstiev [*neoficiálny preklad*] (Ú. v. ES L 94, s. 19). Z toho vyplýva, že z hľadiska Únie je účel vymáhania dodatočných poplatkov a neoprávnene zaplatených vývozných náhrad totožný s účelom vymáhania vnútroštátnych daní, čo vedie k ekvivalencii postupov.

65 Za týchto okolností Komisia uplatnila finančnú opravu z dôvodu nevykázaných úrokov v prípade starých pohľadávok, keďže v dôsledku ich nezaradenia do tabuľky podľa prílohy III k nariadeniu č. 885/2006 sa tieto úroky nezohľadnili pri zúčtovaní istín starých pohľadávok na základe článku 32 ods. 5 nariadenia č. 1290/2005.

66 V tomto žalobnom dôvode Holandské kráľovstvo v podstate namieta voči dôvodnosti tejto finančnej opravy tým, že spochybňuje, že má povinnosť účtovať úroky zo starých pohľadávok. Z toho vyvodzuje, že keďže takáto povinnosť neexistovala, Komisia mu nemohla uložiť finančnú opravu z dôvodu takýchto nevykázaných úrokov.

67 Aby sa mohla predovšetkým preskúmať dôvodnosť napadnutého rozhodnutia s ohľadom na tieto tvrdenia, treba teda overiť, či v prejednávanej veci malo Holandské kráľovstvo povinnosť vyberať úroky zo starých pohľadávok.

68 V prvom rade treba uviesť, na čom sa okrem iného zhodli účastníci konania a ako to potvrdili na pojednávaní v odpovedi na otázku, ktorú im položil Všeobecný súd, pričom táto skutočnosť bola zaznamenaná do zápisnice z pojednávania, že odvetvové nariadenia nestanovovali vo svojich príslušných verziách uplatniteľných počas obdobia, keď vznikli staré pohľadávky, nijakú povinnosť účtovať úroky z týchto pohľadávok.

69 Treba totiž pripomenúť, že staré pohľadávky súvisiace s dodatočnými poplatkami vznikli pred 1. aprílom 1993. Staré pohľadávky týkajúce sa vývozných náhrad vznikli pred 1. aprílom 1995.

70 Pokiaľ však ide o dodatočné poplatky v sektore mlieka, len nariadenie č. 536/93 vo svojom článku 3 ods. 4 a článku 4 ods. 4 stanovovalo, že v prípade nedodržania dátumu splatnosti podľa uvedených ustanovení sa na dlžné sumy uplatní každoročne úrok podľa sadzby stanovenej členským štátom, ktorá nemôže byť nižšia ako úroková sadzba, ktorú uplatňuje v prípade vymáhania plnenia poskytnutého bez právneho dôvodu. Toto nariadenie sa podľa svojho článku 10 druhého odseku začalo uplatňovať od dvanásťmesačného obdobia, ktoré začalo 1. apríla 1993. Naproti tomu nariadenie č. 1546/88, ktoré bolo zrušené a nahradené nariadením č. 536/93, neobsahovalo nijaké ustanovenie o výbere úrokov pri vymáhaní dodatočných poplatkov, ktoré boli zaplatené s oneskorením.

71 Ďalej pokiaľ ide o vývozné náhrady, povinnosť, ktorú má príjemca v prípade neoprávnenej platby, uhradiť okrem neoprávnenej sumy aj úroky z tejto sumy, bola zavedená článkom 11 ods. 3 nariadenia č. 3665/87 v znení vyplývajúcom z nariadenia č. 2945/94. Toto posledné uvedené nariadenie sa podľa svojho článku 2 druhého odseku uplatňovalo na vývozy, v prípade ktorých boli formality podľa článku 3 alebo článku 25 nariadenia č. 3665/87 splnené od 1. apríla 1995. Naopak, pokiaľ ide o neoprávnene vyplatené vývozné náhrady, v prípade ktorých boli formality splnené od 1. apríla 1995, nariadenie č. 3665/87 neobsahovalo nijakú povinnosť príjemcu zaplatiť úroky z neoprávnených súm.

72 Pokiaľ ide v druhom rade o ustanovenia článku 32 nariadenia č. 1290/2005, treba najprv uviesť, že uvedený článok sa týka povinností členských štátov v súvislosti s vymáhaním súm od príjemcov, ktorí sa dopustili nezrovnalostí alebo nedbanlivosti (rozsudok Taliansko/Komisia, už citovaný v bode 37 vyššie, EU:T:2010:154, bod 35).

73 Konkrétne podľa článku 32 ods. 1 nariadenia č. 1290/2005 sumy vymožené v dôsledku nezrovnalostí alebo nedbanlivosti a s nimi súvisiace úroky sa prevádzajú na platobné agentúry, ktoré ich zaúčtujú ako príjem pripísaný EPZF k mesiacu ich reálneho prijatia.

74 Podľa judikatúry článok 32 ods. 1 nariadenia č. 1290/2005 tak stanovuje, že úroky zo súm vymožených v dôsledku nezrovnalosti alebo nedbanlivosti sa prevedú na platobné agentúry, ktoré ich zaúčtujú ako príjem pripísaný EPZF k mesiacu ich reálneho prijatia. Toto ustanovenie, ktoré obsahuje len jednoduché pravidlo o rozpočtovom určení takýchto príjmov, však členským štátom neukladá povinnosť vyžadovať úroky z takýchto vymožených súm (rozsudok z 29. marca 2012, Pfeifer & Langen, C-564/10, Zb., EU:C:2012:190, bod 44).

75 Ďalej článok 32 ods. 5 nariadenia č. 1290/2005 sa týka osobitných situácií, keď členský štát buď v lehote štyroch rokov odo dňa prvého správneho alebo súdneho zistenia, alebo v lehote ôsmich rokov, pokiaľ je vymáhanie predmetom žaloby pred vnútroštátnymi súdnymi orgánmi, splatné sumy nevymohol. V takýchto prípadoch finančné následky nevykonaného vymáhania znáša v súlade s uvedeným ustanovením vo výške 50 % dotknutý členský štát a vo výške 50 % rozpočet Únie (rozsudok Taliansko/Komisia, už citovaný v bode 37 vyššie, EU:T:2010:154, bod 36).

76 Podľa judikatúry sa rozdelenie finančnej zodpovednosti, ktorá je stanovená v článku 32 ods. 5 nariadenia č. 1290/2005, a to rovnakým dielom medzi dotknutý členský štát a rozpočet Únie, uplatňuje na všetky následky finančnej povahy, ktoré súvisia s nevymožením neoprávnene zaplatených súm, ktoré okrem iného zahŕňajú istiny, ako aj s nimi súvisiace úroky, ktoré sa mali zaplatiť na základe článku 32 ods. 1 toho istého nariadenia (pozri v tomto zmysle rozsudok Taliansko/Komisia, už citovaný v bode 37 vyššie, EU:T:2010:154, body 39, 41 a 44).

77 Z toho vyplýva, že Komisia je v zásade oprávnená zahrnúť do súm splatných na základe článku 32 ods. 5 nariadenia č. 1290/2005 úroky z pohľadávok, v prípade ktorých k vymoženiu nedošlo v lehote štyroch alebo prípadne ôsmich rokov, ktorá je stanovená v uvedenom ustanovení (pozri v tomto zmysle rozsudok Taliansko/Komisia, už citovaný v bode 37 vyššie, EU:T:2010:154, bod 46).

78 Treba však uviesť, že zahrnúť do súm splatných na základe článku 32 ods. 5 nariadenia č. 1290/2005 úroky z pohľadávok, v prípade ktorých sa vymáhanie neuskutočnilo v lehote štyroch alebo prípadne ôsmich rokov, ktorá je stanovená v uvedenom ustanovení, je v danom prípade nevyhnutne podmienené existenciou povinnosti dotknutého členského štátu požadovať zaplatenie úrokov z predmetných súm. Vzhľadom na judikatúru uvedenú v bode 76 vyššie sa totiž iba v prípade, ak takáto povinnosť existuje, môžu finančné dôsledky nevymoženia predmetných súm v zmysle uvedeného ustanovenia vzťahovať nielen na istinu týchto pohľadávok, ale aj na úroky.

79 Z toho takisto vyplýva, že uplatnenie finančnej opravy z dôvodu nevykázaných úrokov zo starých pohľadávok je v prejednávanej veci podmienené existenciou takejto povinnosti, ktorá je uložená Holandskému kráľovstvu.

80 V druhom rade treba uviesť, že článok 32 ods. 1 a 5 nariadenia č. 1290/2005 neobsahuje nijakú povinnosť členských štátov požadovať úroky z pohľadávok, ktoré sa majú vymôcť.

81 Po prvé článok 32 ods. 1 nariadenia č. 1290/2005, rovnako ako článok 8 ods. 2 druhý pododsek nariadenia č. 729/70 v znení vyplývajúcom z nariadenia č. 1287/98, na ktoré odkazuje Komisia, obsahuje, ako už bolo uvedené v bode 74 vyššie, len pravidlo o rozpočtovom určení vymožených súm v dôsledku nezrovnalosti alebo nedbalosti, pričom členským štátom nestanovuje povinnosť požadovať úroky z takýchto vymožených súm.

82 Ďalej treba zastávať názor, že článok 32 ods. 5 nariadenia č. 1290/2005 takisto nestanovuje členským štátom povinnosť požadovať úroky zo súm, ktoré sa majú vymôcť, keďže toto ustanovenie obsahuje len pravidlo o rozdelení finančnej zodpovednosti, pokiaľ ide o dôsledky nevymoženia predmetných súm po lehotách stanovených v tomto ustanovení.

83 Tento výklad článku 32 ods. 5 nariadenia č. 1290/2005 platí o to viac, že podľa judikatúry treba uvedené ustanovenie vykladať s ohľadom na článok 32 ods. 1 toho istého nariadenia, ktorý tvorí všeobecný rámec v oblasti vrátenia súm splatných v dôsledku nezrovnalosti alebo nedbanlivosti pri využívaní prostriedkov Únii (rozsudok Taliansko/Komisia, už citovaný v bode 37 vyššie, EU:T:2010:154, bod 41). Ako pritom vyplýva z bodov 74 a 81 vyššie, toto posledné uvedené ustanovenie nemožno vykladať v tom zmysle, že členským štátom ukladá povinnosť požadovať úroky z vymožených súm.

84 Po druhé tento výklad ustanovení článku 32 ods.1 a 5 nariadenia č. 1290/2005 nie je spochybnený úvahami uvedenými v bode 44 rozsudku Taliansko/Komisia, už citovaného v bode 37 vyššie (EU:T:2010:154), ktorý citovala Komisia.

85 Všeobecný súd síce v bode 44 rozsudku Taliansko/Komisia, už citovanom v bode 37 vyššie (EU:T:2010:154), zastával názor, že z úvodnej časti nariadenia č. 1290/2005 a najmä z odôvodnení 25 a 26 uvedeného nariadenia vyplýva, že systém spoločnej finančnej zodpovednosti zavedený článkom 32 ods. 5 tohto nariadenia má za cieľ ochranu finančných záujmov rozpočtu Únie tým, že dotknutému členskému štátu pripisuje časť súm splatných z dôvodu nezrovnalostí, ktoré sa nevymohli v primeranej lehote a že povinnosť vymôcť úroky splatné od okamihu zistenia nezrovnalostí do okamihu skutočného vymoženia dotknutých súm má kompenzačnú povahu, lebo úroky sa vzťahujú na škodu, ktorá bola dočasne spôsobená rozpočtu Únie z dôvodu neprijatia úveru vyúčtovaného v jeho prospech. Všeobecný súd z toho vyvodil, že vyňatie úrokov zo sumy, ktorá sa má vymôcť, a teda zníženie sumy na ťarchu dotknutého členského štátu, je preto nezlučiteľné s ochranou finančných záujmov rozpočtu Únie, ktorý by v dôsledku toho znášal väčšinu finančných dôsledkov, pretože sumy splatné z dôvodu nezrovnalostí neboli vymožené v primeranej lehote.

86 No na rozdiel od toho, čo tvrdí Komisia, treba uviesť, že z týchto úvah nemožno vyvodiť zakotvenie všeobecnej zásady, podľa ktorej sú členské štáty povinné požadovať úroky pri vymáhaní súm splatných v dôsledku nezrovnalostí, ktoré treba zohľadniť pri uplatňovaní článku 32 ods. 5 nariadenia

č. 1290/2005. Z bodu 48 toho istého rozsudku Taliansko/Komisia, už citovaného v bode 37 vyššie (EU:T:2010:154), totiž vyplýva, že Všeobecný súd sa v tomto rozsudku vyslovil len k tomu, či sa úroky mali zohľadniť podľa článku 32 ods. 5 nariadenia č. 1290/2005, avšak bez toho, aby bol Všeobecný súd požiadaný, aby rozhodol o samotnom základe povinnosti vyberať úroky.

87 Komisia sa nemôže opierať ani o bod 45 rozsudku Taliansko/Komisia, už citovaného v bode 37 vyššie (EU:T:2010:154). Všeobecný súd síce zdôraznil, „že zásada, podľa ktorej sú úroky príslušenstvom hlavnej sumy a sledujú jej účtovný režim, má všeobecnú platnosť v rámci právnej úpravy týkajúcej sa rozpočtu [Únie], ako o tom svedčí článok 86 ods. 1 nariadenia [(ES, Euratom)] č. 2342/2002…, ktorý spresňuje, že ‚bez toho, aby boli dotknuté akékoľvek osobitné ustanovenia vyplývajúce z uplatňovania odvetvových pravidiel, každá pohľadávka, ktorá nebola uhradená…, musí prinášať úroky'". Treba však na jednej strane uviesť, že samotná skutočnosť, že úroky sú príslušenstvom istiny, nemôže v prejednávanej veci slúžiť ako základ pre existenciu povinnosti Holandského kráľovstva účtovať úroky. Na druhej strane a v každom prípade je nutné poznamenať, že Komisia v duplike len zopakovala úvahy, ktoré uviedol Všeobecný súd v bode 45 daného rozsudku, bez toho, aby z toho v prejednávanej veci vyvodila záver a že nikdy, ani počas správneho konania, ani pred Súdnym dvorom, sa neopierala o článok 86 ods. 1 nariadenia č. 2342/2002, za predpokladu, že by sa toto ustanovenie uplatňovalo na okolnosti prejednávanej veci.

88 V každom prípade treba uviesť, že opačný výklad, podľa ktorého by z článku 32 ods. 1 a 5 nariadenia č. 1290/2005 vyplývala pre členské štáty povinnosť vyžadovať úroky pri vymáhaní súm splatných z dôvodu nezrovnalostí, a teda automatické zahrnutie týchto úrokov do finančných dôsledkov uvedených v odseku 5 tohto ustanovenia, by bol v rozpore s výkladom odseku 1 tohto ustanovenia vykonaným Súdnym dvorom, ktorý bol pripomenutý v bodoch 74 a 81 vyššie a ktorý treba, ako vyplýva z bodu 83 vyššie, zohľadniť pri výklade odseku 5 toho istého ustanovenia.

89 Je tiež dôležité dodať, že pokiaľ ide o samotnú zásadu vyberania úrokov uvedených v článku 32 ods. 1 nariadenia č. 1290/2005, Súdny dvor, ktorý sa opieral o článok 4 ods. 2 nariadenia Rady (ES, Euratom) č. 2988/95 z 18. decembra 1995 o ochrane finančných záujmov [Únie] (Ú. v. ES L 312, s. 1; Mim. vyd. 01/001, s. 340), na základe ktorého odňatie neoprávnene získanej výhody môže byť v podstate takisto zvýšené o úroky, ak je tak ustanovené, nezakotvil nijakú všeobecnú zásadu, na základe ktorej by vymáhanie neoprávnených výhod malo nevyhnutne za následok vyberanie úrokov. Naopak Súdny dvor po tom, čo vylúčil existenciu takejto povinnosti v relevantných ustanoveniach obsiahnutých v platných nariadeniach, zisťoval túto povinnosť vo vnútroštátnom práve na účely uplatnenia zásady ekvivalencie (pozri v tomto zmysle rozsudok Pfeifer & Langen, už citovaný v bode 74 vyššie, EU:C:2012:190, body 41 až 47).

90 Okrem toho je dôležité poznamenať, že samotná Komisia na pojednávaní pripomenula, že článok 32 nariadenia č. 1290/2005 odôvodňuje uplatnenie finančnej opravy z dôvodu nevykázaných úrokov zo starých pohľadávok, len v spojení so zásadou ekvivalencie, čo v podstate vyplýva z bodu 63 vyššie.

91 V treťom rade, keďže v odvetvových nariadeniach, ani v nariadení č. 1290/2005 neexistuje nijaká povinnosť požadovať úroky zo starých pohľadávok, treba zistiť, či takáto povinnosť mohla byť v prejednávanej veci platne založená na zásade ekvivalencie.

92 V tejto súvislosti treba pripomenúť, že podľa článku 325 ods. 2 ZFEÚ sú členské štáty povinné prijať rovnaké opatrenia na zamedzenie podvodov poškodzujúcich finančné záujmy Únie, aké prijímajú na zamedzenie podvodov poškodzujúcich ich vlastné finančné záujmy (rozsudky z 28. októbra 2010, SGS Belgium a i., C-367/09, Zb., EU:C:2010:648, bod 40; Pfeifer & Langen, už citovaný v bode 74 vyššie, EU:C:2012:190, bod 52, a z 26. februára 2013, Åkerberg Fransson, C-617/10, Zb., EU:C:2013:105, bod 26). Z toho podľa judikatúry vyplýva, že členské štáty sú pri neexistencii právnej úpravy Únie, a pokiaľ ich vnútroštátne právo stanovuje výber úrokov v rámci vymáhania rovnakého typu výhod, ktoré boli neoprávnene získané z ich vnútroštátnych rozpočtov, povinné obdobným spôsobom vyberať úroky pri vymáhaní výhod neoprávnene získaných z rozpočtu Únie (rozsudok Pfeifer & Langen, už

citovaný v bode 74 vyššie, EU:C:2012:190, point 52). Treba zastávať názor, že to isté platí aj pre poplatky za finančné služby, ktoré sú verejné orgány členských štátov poverené vyberať v prospech Únie (pozri v tomto zmysle analogicky rozsudok z 27. marca 1980, Meridionale Industria Salumi a i., 66/79, 127/79 a 128/79, Zb., EU:C:1980:101, bod 17).

93 Ako bolo uvedené v bode 63 vyššie, v prejednávanej veci je nesporné, že Komisia počas správneho konania v podstate zastávala názor, že na základe zásady ekvivalencie sa vymáhanie predmetných pohľadávok malo vykonať rovnakým spôsobom ako vymáhanie nezaplatených vnútroštátnych daní. Tento postoj je v podstate založený na extenzívnom výklade, ktorý Holandské kráľovstvo spochybňuje vo svojej druhej časti tohto žalobného dôvodu, pojmu výhody rovnakého druhu v zmysle judikatúry citovanej v bode 92 vyššie. Ďalej Komisia na pojednávaní poznamenala, že podľa informácií, ktoré poskytlo Holandské kráľovstvo počas správneho konania, bolo na základe holandského súkromného práva možné vymáhať úroky z pohľadávok, ktoré pozostávajú z neoprávnene pridelených vnútroštátnych poľnohospodárskych dotácií, pričom Komisia sa na túto možnosť odvolávala subsidiárne.

94 Za týchto podmienok treba overiť, či vymáhanie starých pohľadávok možno považovať za porovnateľné s vymáhaním nezaplatených vnútroštátnych daní s ohľadom na judikatúru pripomenutú v bode 92 vyššie, a až následne, ak je to potrebné, preskúmať subsidiárnu argumentáciu Komisie, ktorá je zhrnutá v bode 93 vyššie.

95 Pokiaľ ide v prvom rade o porovnateľnosť starých pohľadávok s vnútroštátnymi daňovými pohľadávkami, treba vzhľadom na ich príslušné charakteristiky osobitne preskúmať staré pohľadávky súvisiace s dodatočnými poplatkami a staré pohľadávky súvisiace s vývoznými náhradami.

96 Pokiaľ ide po prvé o staré pohľadávky týkajúce sa dodatočných poplatkov, treba uviesť, že podľa judikatúry je cieľom režimu dodatočných poplatkov znovuobnovenie rovnováhy medzi ponukou a dopytom na trhu s mliekom, pre ktorý sú charakteristické štrukturálne nadbytky, prostredníctvom obmedzenia výroby mlieka. Toto opatrenie sleduje ciele racionálneho rozvoja výroby mlieka, ako aj, keďže prispieva k stabilizácii príjmu dotknutej poľnohospodárskej populácie, ciele udržania primeranej životnej úrovne tohto obyvateľstva (rozsudky zo 17. mája 1988, Erpelding, 84/87, Zb., EU:C:1988:245, bod 26; z 25. marca 2004, Cooperativa Lattepiù a i., C-231/00, C-303/00 a C-451/00, Zb., EU:C:2004:178, bod 73, a Azienda Agricola Ettore Ribaldi a i., C-480/00, C-482/00, C-484/00, C-489/00 až C-491/00 a C-497/00 až C-499/00, Zb., EU:C:2004:179, bod 57). Dodatočný poplatok za mlieko predstavuje obmedzenie vyplývajúce z trhových politík a zo štrukturálnych politík (rozsudky Cooperativa Lattepiù a i., už citovaný, EU:C:2004:178, bod 74, a Azienda Agricola Ettore Ribaldi a i., už citovaný, EU:C:2004:179, bod 58). Tvorí súčasť zásahov na účely regulácie poľnohospodárskych trhov a je napojený na financovanie výdavkov sektora mlieka. Z toho vyplýva, že okrem svojho zjavného cieľa zaviazať výrobcov mlieka, aby rešpektovali referenčné množstvá, ktoré im boli pridelené, má dodatočný poplatok takisto hospodársky účel, ktorým je obstarať pre Spoločenstvo finančné prostriedky potrebné na zabezpečenie odbytu produkcie výrobcov, ktorí prekročili svoje kvóty (rozsudky Cooperativa Lattepiù a i., už citovaný, EU:C:2004:178, bod 75; Azienda Agricola Ettore Ribaldi a i., už citovaný, EU:C:2004:179, bod 59, a z 15. júla 2004, Gerekens a Procola, C-459/02, Zb., EU:C:2004:454, bod 37).

97 Z toho vyplýva, ako to v podstate tvrdí Komisia, že hoci sú dodatočné poplatky určené na zabezpečenie financovania rozpočtu Únie, nič to však nemení na tom, ako poznamenáva Holandské kráľovstvo, že uvedené poplatky sa vyznačujú tým, že regulujú poľnohospodárske trhy.

98 Naproti tomu, ako v podstate tvrdí Holandské kráľovstvo, dane alebo poplatky v rámci vnútroštátneho daňového systému, ktoré sa vyberajú od populácie ako celku, sa vyznačujú svojou kľúčovou, ak nie výlučnou úlohou, ktorá spočíva v získavaní príjmov do vnútroštátneho rozpočtu. Komisia

v prejednávanej veci okrem iného nepreukázala ani dokonca netvrdila, že holandské dane, ktoré zohľadnila pri uplatnení zásady ekvivalencie, sledovali určitý podobný cieľ ako dodatočné poplatky, a to reguláciu trhov.

99 Zdá sa teda, ako v podstate tvrdí Holandské kráľovstvo, že regulácia trhov, ktorá je príznačná pre dodatočné poplatky, sa nevzťahuje na vnútroštátne dane. Navyše, ako tvrdí Holandské kráľovstvo, poľnohospodárske poplatky sa vyberajú od striktne vymedzenej kategórie zdaniteľných osôb a nie od populácie ako celku a príjmy z dodatočných poplatkov sú určené na financovanie výdavkov v sektore mlieka a presnejšie na odbyt produkcie výrobcov, ktorí prekročili svoje kvóty.

100 Analogicky s judikatúrou, podľa ktorej je na účely uplatnenia zásady ekvivalencie potrebné overiť podobnosť žalôb založených na porušení práva Únie a žalôb založených na porušení vnútroštátneho práva z hľadiska ich predmetu, dôvodov a podstatných náležitostí (pozri v tomto zmysle rozsudok z 19. júla 2012, Littlewoods Retail a i., C-591/10, Zb., EU:C:2012:478, bod 31 a citovanú judikatúru), však treba, pokiaľ ide v prejednávanej veci o overenie podobnosti pohľadávok Únie a vnútroštátnych pohľadávok, konštatovať, že vzhľadom na jednotlivú úlohu a účelovú viazanosť dodatočných poplatkov sa staré pohľadávky súvisiace s týmito dodatočnými poplatkami nemôžu považovať za pohľadávky rovnakého druhu ako vnútroštátne daňové pohľadávky.

101 Na druhej strane a v každom prípade, aj za predpokladu, že by z judikatúry vyplývalo, že nemožno vylúčiť, ako to v podstate tvrdí Komisia, že dodatočné poplatky, ako poplatky za finančné služby, ktoré sú verejné orgány členských štátov poverené vyberať v prospech Únie, sa môžu považovať za porovnateľné s vnútroštátnymi daňami alebo poplatkami (pozri v tomto zmysle rozsudky zo 14. júla 1994, Milchwerke Köln/Wuppertal, C-352/92, Zb., EU:C:1994:294, bod 23 a citovanú judikatúru, a z 15. januára 2004, Penycoed, C-230/01, Zb., EU:C:2004:20, body 36 a 37 a citovanú judikatúru), bolo by potrebné dodať, že aj v tomto prípade by sa malo overiť, či uvedené dane a poplatky sú ekvivalentné alebo rovnakého druhu ako dodatočné poplatky (pozri v tomto zmysle rozsudok z 27. mája 1993, Peter, C-290/91, Zb., EU:C:1993:220, bod 11).

102 Ako pritom v podstate vyplýva z bodu 98 vyššie, v danom spise nič neumožňuje konštatovať, že Komisia sa snažila overiť, či v rámci daní a poplatkov zavedených na základe holandského práva existovali dane alebo poplatky rovnakého druhu ako dodatočné poplatky.

103 Za týchto okolností treba vyvodiť záver, že Komisia sa nesprávne domnievala, že so starými pohľadávkami súvisiacimi s dodatočnými poplatkami sa malo zaobchádzať rovnakým spôsobom ako s dlhmi na daniach.

104 Pokiaľ ide po druhé o staré pohľadávky týkajúce sa vývozných náhrad, treba uviesť, že podľa judikatúry je účelom systému vývozných náhrad umožniť vývoz európskych výrobkov, ktoré by už inak neboli pre daný subjekt ziskové (pozri rozsudok z 19. novembra 1998, Francúzsko/Komisia, C-235/97, Zb., EU:C:1998:556, bod 80 a citovanú judikatúru).

105 Vývozné náhrady boli podľa článku 1 ods. 2 písm. a) nariadení č. 729/70 a 1258/1999 financované záručnou sekciou EPUZF a sú podľa článku 3 ods. 1 písm. a) nariadenia č. 1290/2005, uplatniteľného od 1. januára 2007, financované EPZF.

106 Ako to Komisia uviedla počas správneho konania a na pojednávaní, vývozné náhrady, ktoré predstavujú výhodu poskytnutú poľnohospodárom, sa tak svojou povahou odlišujú od vnútroštátnych daní. Zatiaľ čo vývozné náhrady sa financujú z rozpočtu Únie, vnútroštátne dane plnia štátny rozpočet.

107 Komisia sa však v konaní o overení súladu domnievala, že pohľadávky týkajúce sa vývozných náhrad neoprávnene získaných zo strany poľnohospodárov, ktoré mal dotknutý členský štát vymáhať späť, boli porovnateľné s daňovými pohľadávkami, keďže vymožené sumy v podstate predstavovali príjem

rozpočtu Únie, takže tento rozpočet plnili rovnako, ako vnútroštátne dane plnia rozpočet dotknutého členského štátu. Podľa Komisie užitočný účinok zásady ekvivalencie vyžaduje, aby staršie pohľadávky podliehali rovnakému zaobchádzaniu, pokiaľ ide o výber úrokov pri vymáhaní, ako daňové pohľadávky.

108 Táto analýza Komisie je nezlučiteľná s judikatúrou uvedenou v bode 92 vyššie, podľa ktorej sú členské štáty pri neexistencii právnej úpravy Únie, a pokiaľ ich vnútroštátne právo stanovuje výber úrokov v rámci vymáhania rovnakého typu výhod, ktoré boli neoprávnene získané z ich vnútroštátnych rozpočtov, povinné obdobným spôsobom vyberať úroky pri vymáhaní výhod neoprávnene získaných z rozpočtu Únie.

109 Treba uviesť, ako to urobila Komisia, že neoprávnene vyplatené a vrátené sumy predstavujú podľa článku 18 ods. 1 písm. f) nariadenia č. 1605/2002 príjmy určené na financovanie zvláštnych výdavkov.

110 Napriek tomu, že sumy týkajúce sa neoprávnene vyplatených a vymožených vývozných náhrad sa uvádzajú ako príjmy rozpočtu Únie, nič to nemení na tom, že sumy zodpovedajúce uvedeným vývozným náhradám nemali nikdy byť poľnohospodárom vyplatené.

111 Inými slovami, na rozdiel od výberu vnútroštátnych daní vrátenie neoprávnene vyplatených vývozných náhrad neplní rozpočet Únie, ale vracia do neho sumy, ktoré nemali nikdy byť vyplatené.

112 Vzhľadom na vyššie uvedené treba urobiť záver, že Komisia nesprávne považovala staršie pohľadávky týkajúce sa vývozných náhrad za porovnateľné s daňovými pohľadávkami.

113 Závery uvedené v bodoch 103 a 112 vyššie nemožno spochybniť tvrdeniami Komisie, ktoré v podstate vychádzajú z toho, že striktný výklad pojmu výhoda rovnakého typu, na základe ktorého výber nezaplatených vnútroštátnych daní nemožno považovať za porovnateľný s vymožením starších pohľadávok, popiera škodu, ktorú utrpel rozpočet Únie pre nevymoženie úrokov, ako aj potrebný účinok zásady ekvivalencie.

114 V tejto súvislosti je na jednej strane potrebné zdôrazniť, že už bolo uvedené, že vymoženie úrokov, ktoré sa stali splatnými v dobe od zistenia nezrovnalosti do skutočného vymoženia predmetných súm, má kompenzačnú povahu v rozsahu, v akom sa úroky vzťahujú na ujmu dočasne spôsobenú rozpočtu Únie z dôvodu neprijatia úveru vyúčtovaného v jeho prospech (rozsudok Taliansko/Komisia, už citovaný v bode 37 vyššie, EU:T:2010:154, bod 44).

115 Na druhej strane je tiež pravda, že podľa článku 325 ods. 2 ZFEÚ, pripomenutého v bode 92 vyššie, sú členské štáty povinné prijať na zamedzenie podvodov poškodzujúcich finančné záujmy Únie rovnaké opatrenia, aké prijímajú na zamedzenie podvodov poškodzujúcich ich vlastné finančné záujmy.

116 Extenzívny výklad pojmu výhoda rovnakého typu, ako ho navrhuje Komisia, je však pre svoj mimoriadne široký rozsah nezlučiteľný s predpokladmi na uplatnenie zásady ekvivalencie, ktorá sa uplatní, ako jasne vyplýva z rozsudku Pfeifer & Langen, už citovaný v bode 74 vyššie (EU:C:2012:190, bod 45), iba v prípade neexistencie odvetvovej právnej úpravy, ktorá stanoví výber úrokov. Okrem toho z judikatúry citovanej v bode 92 vyššie jednoznačne vyplýva, že iba pokiaľ vnútroštátne právo stanovuje výber úrokov v rámci vymáhania rovnakého typu výhod neoprávnene získaných z ich vnútroštátnych rozpočtov, sú členské štáty povinné podobne vyberať úroky pri vrátení výhod neoprávnene získaných z rozpočtu Únie.

117 Extenzívny výklad, ktorý navrhuje Komisia, by teda v konečnom dôsledku viedol k záveru, že aj v kontexte uplatnenia zásady ekvivalencie je vždy potrebné vykonať výber úrokov, pokiaľ sú príjmy z vymáhania neoprávnene vyplatených čiastok určené do rozpočtu Únie v zmysle článku 18 ods. 1 písm. f) nariadenia č. 1605/2002, pokiaľ vnútroštátne právo stanovuje výber úrokov v akomkoľvek vymáhacom konaní týkajúcom sa akéhokoľvek typu neoprávnene poskytnutých vnútroštátnych výhod alebo nezaplatených daní, bez ohľadu na ich porovnateľnosť s dotknutými pohľadávkami Únie.

118 Táto úvaha platí o to viac analogicky s ustálenou judikatúrou, podľa ktorej zásadu ekvivalencie nie je možné vykladať ani tak, že ukladá členskému štátu povinnosť rozšíriť svoj najvýhodnejší režim premlčania na všetky žaloby smerujúce k vymáhaniu daní či poplatkov vybraných v rozpore s právom Únie (rozsudky z 15. septembra 1998, Edis, C-231/96, Zb., EU:C:1998:401, bod 36, a z 28. novembra 2000, Roquette Frères, C-88/99, Zb., EU:C:2000:652, bod 29), ani tak, že ukladá povinnosť rozšíriť svoj najvýhodnejší vnútorný režim na všetky žaloby, ktoré boli podané v určitej právnej oblasti (pozri rozsudok Littlewoods Retail a i., už citovaný v bode 100 vyššie, EU:C:2012:478, bod 31 a citovanú judikatúru).

119 Vzhľadom na vyššie uvedené úvahy treba prijať záver, že Komisia nesprávne konštatovala, že staršie pohľadávky možno porovnať s daňovými dlhmi. Preto Komisia tiež nesprávne na základe zásady ekvivalencie vyvodila záver, že holandské orgány mali povinnosť účtovať úroky zo starších pohľadávok.

120 Za týchto okolností je po druhé potrebné posúdiť subsidiárnu argumentáciu, ktorú uvádzala Komisia na pojednávaní a ktorá v podstate vychádza z toho, že uplatnenie finančnej opravy z dôvodu nevykázaných úrokov zo starších pohľadávok bolo odôvodnené, keďže holandské súkromné právo stanovuje možnosť vybrať úroky z neoprávnene pridelených vnútroštátnych poľnohospodárskych dotácií, takže na základe zásady ekvivalencie možno také úroky vybrať v rámci vymáhania starších pohľadávok.

121 V tejto súvislosti treba pripomenúť, že v rámci preskúmania zákonnosti upraveného v článku 263 ZFEÚ má Všeobecný súd právomoc rozhodnúť o žalobách podaných z dôvodu nedostatku právomoci, porušenia podstatných formálnych náležitostí, porušenia Zmluvy alebo akejkoľvek právnej normy týkajúcej sa jej uplatňovania, alebo zneužitia právomocí. Článok 264 ZFEÚ stanovuje, že ak je žaloba opodstatnená, vyhlási sa napadnutý akt za neplatný. Všeobecný súd teda nemôže v žiadnom prípade nahradiť svojím odôvodnením odôvodnenie autora napadnutého aktu (pozri rozsudok z 28. februára 2013, Portugalsko/Komisia, C-246/11 P, EU:C:2013:118, bod 85 a citovanú judikatúru).

122 V prejednávanej veci z údajov v spise vyplýva, že v liste z 11. februára 2011 zaslanom v reakcii na zápisnicu z dvojstranného stretnutia holandské orgány jednak potvrdili, že v holandskom verejnom práve neexistuje žiadna povinnosť požadovať úroky pri vymáhaní neoprávnene pridelených poľnohospodárskych dotácií, a jednak, že existuje možnosť vybrať tieto úroky na základe holandského súkromného práva. Uvedené orgány však v predmetnom liste uviedli, že táto možnosť sa v praxi takmer nevyužíva.

123 V nadväznosti na to treba poznamenať, že počas správneho konania Komisia z tejto údajnej možnosti vyplývajúcej z holandského súkromného práva nevyvodila žiadny záver na odôvodnenie svojho záveru, podľa ktorého malo Holandské kráľovstvo povinnosť účtovať úroky zo starších pohľadávok.

124 Po tom, čo holandské orgány spochybnili základ finančnej opravy, Komisia na jednej strane vo formálnom oznámení uviedla, že s pohľadávkami Únie nemožno zaobchádzať menej výhodne než s akoukoľvek vnútroštátnou pohľadávkou. Vyvodila z toho v podstate, že pokiaľ v čase vzniku skutkových okolností Holandské kráľovstvo vyžadovalo úroky pri vymáhaní akejkoľvek vnútroštátnej pohľadávky, ako napríklad z daňových pohľadávok alebo neoprávnene pridelených vnútroštátnych dotácií, musí to tak byť rovnako v prípade vymáhania pohľadávok Únie. Na druhej strane z vyjadrení Komisie zaslaných na účely zmierovacieho postupu, z konečného stanoviska a zo súhrnnej správy jednoznačne vyplýva, že Komisia sa domnievala, že staršie pohľadávky sa musia porovnať s vnútroštátnymi daňovými dlhmi.

125 Nakoniec treba dodať, že Komisia na pojednávaní uznala, že táto údajná možnosť získať úroky na základe holandského súkromného práva nebola predmetom diskusie medzi účastníkmi správneho konania.

126 Z týchto údajov vyplýva, že finančná oprava uplatnená Komisiou na základe nevykázaných úrokov zo starších pohľadávok v podstate vychádza z úvahy, podľa ktorej uvedené pohľadávky boli porovnateľné s daňovými dlhmi, takže pokiaľ sa úroky vyberali pri vymáhaní daňových dlhov, mali sa tiež účtovať z uvedených pohľadávok. Naproti tomu v žiadnom momente Komisia tento záver nezaložila na úvahe, podľa ktorej, pokiaľ existovala možnosť získať úroky z vnútroštátnych pohľadávok vyplývajúcich z neoprávnene pridelených vnútroštátnych poľnohospodárskych dotácií, malo Holandské kráľovstvo účtovať sporné úroky zo starších pohľadávok.

127 Za týchto okolností by v tomto štádiu zohľadnenie takej možnosti – aj keby sa považovala za preukázanú – dosiahnuť zaplatenie úrokov na základe holandského súkromného práva a posúdenie otázky, či taká možnosť predstavuje dostačujúci základ pre uznanie – na základe zásady ekvivalencie – povinnosti Holandského kráľovstva účtovať úroky zo starších pohľadávok, viedlo v konečnom dôsledku k nahradeniu odôvodnenia napadnutého rozhodnutia, ktoré však Všeobecný súd nemôže vykonať, ako to vyplýva z judikatúry pripomenutej v bode 121 vyššie.

128 Z toho vyplýva, že subsidiárnu argumentáciu predloženú Komisiou na pojednávaní treba zamietnuť, bez toho, aby bolo potrebné rozhodnúť o jej prípustnosti, keďže bola po prvýkrát prednesená na pojednávaní.

129 Vzhľadom na vyššie uvedené treba vyhovieť druhému žalobnému dôvodu, ktorý uvádza Holandské kráľovstvo, v celom jeho rozsahu. Keďže tento žalobný dôvod podporuje hlavný žalobný návrh, treba mu vyhovieť.

130 Napriek tomu Všeobecný súd považuje za vhodné preskúmať pre úplnosť tretí žalobný dôvod, ktorý uvádza Holandské kráľovstvo, pričom spresňuje, že tento žalobný dôvod podporuje druhý žalobný návrh uvádzaný subsidiárne (pozri bod 51 vyššie).

O treťom žalobnom dôvode založenom na porušení zásady náležitej starostlivosti v spojení s článkom 8 ods. 2 nariadenia č. 729/70 a s článkom 5 ods. 2 nariadenia č. 595/91

131 Svojím tretím žalobným dôvodom Holandské kráľovstvo Komisii vytýka, že porušila zásadu náležitej starostlivosti v spojení s článkom 8 ods. 2 nariadenia č. 729/70 a s článkom 5 ods. 2 nariadenia č. 595/91, pretože do 16. októbra 2006 neprijala rozhodnutie o pohľadávkach, ktorých sa týkala vec Centramelk a ich započítaní na účet Spoločenstva. V tejto súvislosti po prvé uvádza, že Komisia mala včas zohľadniť informácie, ktoré poskytli holandské orgány, najmä v liste zo 4. októbra 2006. Keďže z týchto informácií vyplývalo, že s výnimkou jediného z deviatich individuálnych prípadov podvodu, ktorých sa týkala vec Centramelk, boli predmetné pohľadávky nevymožiteľné, čo bolo okrem iného preukázané už k dátumu osobitného oznámenia z 10. júla 2003, Komisia mala prijať rozhodnutie o ôsmich z týchto prípadov do 16. októbra 2006. Komisia mala aspoň odôvodniť, prečo odmietla prijať takéto rozhodnutie. Pritom list z 23. októbra 2006 nemal žiadne odôvodnenie. Po druhé Holandské kráľovstvo uvádza, že počas správneho konania, ktoré viedlo k prijatiu napadnutého rozhodnutia, Komisia opomenula znovu zvážiť svoj postoj a obmedzila sa na odkaz na predchádzajúce obsolentné postoje. Nevynaložila náležitú starostlivosť najmä vzhľadom na zmierovací postup. Po tretie v odpovedi na tvrdenie Komisie, podľa ktorého je tento žalobný dôvod neprípustný, Holandské kráľovstvo tvrdí, že mu nemožno vytýkať, že proti rozhodnutiu 2007/327 nepodalo žalobu, keďže uvedené rozhodnutie sa týkalo výhradne istiny a nie úrokov.

132 Komisia v podstate odpovedá, že tretí žalobný dôvod je neprípustný a v každom prípade nedôvodný.

133 Na úvod treba poznamenať, že pokiaľ ide o pohľadávky, ktorých sa týkala vec Centramelk, Komisia v rozhodnutí 2007/327 uplatnila pravidlo vyplývajúce z článku 32 ods. 5 nariadenia č. 1290/2005. V tejto súvislosti z listu z 21. februára 2006 vyplýva, že podľa služieb Komisie k dátumu uvedeného listu ešte prebiehalo vymáhanie týchto pohľadávok. V liste z 23. októbra 2006 Komisia okrem toho

informovala holandské orgány o skutočnosti, že v uvedenej veci nebolo ešte prijaté nijaké rozhodnutie a že prípady nevybavené do 16. októbra 2006 budú vybavené v súlade s ustanoveniami článku 32 nariadenia č. 1290/2005.

134 V nadväznosti na to počas správneho konania, ktoré viedlo k prijatiu napadnutého rozhodnutia, účastníci konania diskutovali najmä o uplatnení článku 32 ods. 5 nariadenia č. 1290/2005 na úroky z pohľadávok, ktorých sa týkala vec Centramelk. Táto otázka bola vznesená konkrétne pred zmierovacím orgánom.

135 Vo svojej správe zmierovací orgán uviedol, že vec Centramelk bola v roku 2006 riešená na základe článku 32 ods. 5 nariadenia č. 1290/2005. V tomto kontexte zmierovací orgán po tom, čo poznamenal, že opätovné preskúmanie rozhodnutia 2007/327, ktoré sa stalo právoplatným, môže byť nemožné, vzniesol otázku, či bolo zamýšľané obmedziť výpočet úrokov len na jediný individuálny prípad podvodu, ktorého sa týkala uvedená vec, ktorý skutočne bol predmetom postupu týkajúceho sa vymáhania v roku 2006, a s výnimkou ostatných prípadov v danej veci, ktoré sa týkajú spoločností v konkurze, zrušených spoločností či spoločností bez majetku, a to pred uplatnením pravidla vyplývajúceho z článku 32 ods. 5 nariadenia č. 1290/2005. V konečnom dôsledku zmierovací orgán Komisiu vyzval najmä na posúdenie poslednej uvedenej otázky.

136 Nakoniec Komisia túto otázku preskúmala vo svojom konečnom stanovisku, ako aj v súhrnnej správe. V tejto súvislosti predovšetkým uviedla, že podľa článku 32 ods. 6 písm. b) nariadenia č. 1290/2005 môže členský štát rozhodnúť, že nebude vo vymáhaní pokračovať, pokiaľ sa ukáže, že vymáhanie nie je možné z dôvodu platobnej neschopnosti dlžníka zistenej a uznanej v súlade s vnútroštátnym právom tohto členského štátu. Holandské kráľovstvo pritom v tabuľke podľa prílohy III nariadenia č. 885/2006 pre rok 2006 žiadnu z deviatich pohľadávok, ktorých sa týkala vec Centramelk, neoznačilo ako nevymožiteľnú, a preto podľa Komisie musia tieto pohľadávky podliehať pravidlu vyplývajúcemu z článku 32 ods. 5 nariadenia č. 1290/2005. Komisia ďalej odmietla tvrdenie založené na tom, že osem z deviatich pohľadávok uvedených v predmetnej veci bolo nevymožiteľných už pred prijatím rozhodnutia o overení súladu pre rok 2006 a mali byť vylúčené z výpočtu úrokov. V tejto súvislosti uviedla, že uvedené pravidlo stanovuje rozdelenie finančnej zodpovednosti medzi Úniu a dotknutý členský štát za pohľadávky, k vymáhaniu ktorých nedošlo v lehote štyroch či ôsmich rokov od dátumu ich prvého správneho či súdneho konštatovania. Pritom podľa Komisie vzhľadom na informácie poskytnuté holandskými orgánmi bola nevymožiteľnosť pohľadávky preukázaná v stanovenej lehote iba vo dvoch z deviatich dotknutých individuálnych prípadov podvodu. Okrem toho dodala, že v kontexte vyšetrovania vedeného v roku 2003 jej služby dospeli k záveru, že vymáhanie pohľadávok dotknutých v uvedenej veci doposiaľ prebiehalo. Nakoniec vzhľadom na uvedené úvahy a v rozsahu, v akom úroky predstavovali príslušenstvo hlavných pohľadávok, Komisia uplatnila pravidlo vyplývajúce z článku 32 ods. 5 nariadenia č. 1290/2005 na úroky zo všetkých pohľadávok dotknutých vo veci Centramelk.

137 Tento žalobný dôvod treba preskúmať práve s ohľadom na tieto spresnenia.

138 Po prvé Holandské kráľovstvo uvádza, že Komisia nevynaložila náležitú starostlivosť, keď do 16. októbra 2006 neprijala rozhodnutie o pohľadávkach, ktorých sa týkala vec Centramelk, alebo aspoň neodôvodnila svoje odmietnutie prijať takéto rozhodnutie k uvedenému dátumu.

139 Konkrétnejšie Holandské kráľovstvo vo svojej žalobe uvádza, že Komisia nesprávne opomenula „[prijať] do 16. októbra 2006 rozhodnutie týkajúce sa nesplatených pohľadávok, ktoré už boli predmetom [osobitného oznámenia z 10. júla 2003] smerujúceho k tomu, aby túto sumu znášalo… Spoločenstvo“. Rovnako v replike vytýka Komisii, že do 16. októbra 2006 neprijala rozhodnutie „vo [veci] Centramelk, na základe ktorého nevymožiteľné pohľadávky, ktorých sa týkalo [osem] z [deviatich individuálnych prípadov podvodu] boli pripísané na ťarchu Spoločenstva“ a že táto inštitúcia „mohla a mala ešte pred… 16. októbrom 2006…, pokiaľ ide o [uvedených osem individuálnych prípadov podvodu],

rozhodnúť, že finančné dôsledky [sa majú] pripísať na ťarchu Spoločenstva v súlade s článkom 8 ods. 2 nariadenia č. 729/70, v spojení s článkom 5 ods. 2 nariadenia č. 595/91“. Okrem toho dodáva, že list z 23. októbra 2006 je úplne bez odôvodnenia.

140 Z písomných podaní Holandského kráľovstva vyplýva, ako to medziiným Holandské kráľovstvo potvrdilo na pojednávaní v odpovedi na otázku položenú Všeobecným súdom, čo sa poznamenalo do zápisnice z pojednávania, že hoci tvrdenia uvádzané na podporu tretieho žalobného dôvodu sú formálne prezentované ako smerujúce k čiastočnému zrušeniu napadnutého rozhodnutia, týkajú sa použitia článku 32 ods. 5 nariadenia č. 1290/2005 na pohľadávky, ktorých sa týkala vec Centramelk.

141 Je pritom nesporné, ako sa uvádza v bode 133 vyššie, že Komisia rozhodnutím 2007/327 podriadila pohľadávky dotknuté vo veci Centramelk pravidlu, ktoré vyplýva z článku 32 ods. 5 nariadenia č. 1290/2005.

142 V tejto súvislosti treba pripomenúť, že podľa judikatúry rozhodnutie, ktoré osoba, ktorej bolo určené, nenapadla v lehotách stanovených v článku 263 ZFEÚ, sa voči nej stáva konečným (pozri rozsudok zo 14. septembra 1999, Komisia/AssiDomän Kraft Products a i., C-310/97 P, Zb., EU:C:1999:407, bod 57 a citovanú judikatúru). Táto judikatúra je založená najmä na úvahe, že lehoty na podanie žaloby majú za cieľ zabezpečiť právnu istotu tým, že zabraňujú nekonečnému spochybňovaniu aktov Únie s právnymi účinkami, ako aj na požiadavkách riadneho výkonu spravodlivosti a hospodárnosti konania (rozsudok Komisia/AssiDomän Kraft Products a i., už citovaný, EU:C:1999:407, bod 61).

143 V prejednávanej veci je nesporné, že Holandské kráľovstvo bolo, ako vyplýva z článku 3 rozhodnutia 2007/327, adresátom uvedeného rozhodnutia a že nepodalo žalobu o neplatnosť tohto rozhodnutia.

144 Z toho vyplýva, že vzhľadom na judikatúru pripomenutú v bode 142 vyššie, rozhodnutie 2007/327 sa voči Holandskému kráľovstvu stalo konečným.

145 Preto Holandské kráľovstvo, ktoré mohlo počas prípadného konania o žalobe o neplatnosť rozhodnutia 2007/327 spochybniť uplatnenie článku 32 ods. 5 nariadenia č. 1290/2005 na pohľadávky dotknuté vo veci Centramelk, sa zbavilo akejkoľvek možnosti jej napadnutia neskôr, po uplynutí lehoty na podanie opravného prostriedku proti tomuto rozhodnutiu (pozri analogicky rozsudok z 5. júla 2012, Grécko/Komisia, T-86/08, Zb., EU:T:2012:345, bod 50).

146 Umožniť Holandskému kráľovstvu, aby v rámci tejto žaloby vznieslo argumenty týkajúce sa nevydania rozhodnutia o pohľadávkach, ktorých sa týkala vec Centramelk, do 16. októbra 2006, a teda týkajúce sa zahrnutia uvedených pohľadávok do rozhodnutia 2007/327, hoci mu nič nebránilo rozhodnutie 2007/327 napadnúť žalobou o neplatnosť, by totiž znamenalo umožniť mu nerešpektovať lehotu na podanie žaloby proti rozhodnutiu 2007/327 (pozri analogicky rozsudok Grécko/Komisia, už citovaný v bode 145 vyššie, EU:T:2012:345, bod 53).

147 Preto tvrdenia založené na tom, že Komisia mala prijať rozhodnutie týkajúce sa pohľadávok súvisiacich s vecou Centramelk pred 16. októbrom 2006, treba vyhlásiť za neprípustné.

148 Tento záver nie je spochybnený tvrdením Holandského kráľovstva vychádzajúcim z toho, že mu nemožno vytýkať, že nepodalo žalobu proti rozhodnutiu 2007/327, keďže uvedené rozhodnutie sa týkalo výhradne istiny pohľadávok, ktorých sa týkala vec Centramelk a nie úrokov.

149 V tejto súvislosti treba pripomenúť, že z ustálenej judikatúry vyplýva, že striktné uplatnenie právnej úpravy Únie týkajúcej sa procesných lehôt zodpovedá požiadavke právnej istoty a potrebe vyhnúť sa akejkoľvek diskriminácii alebo svojvoľnému zaobchádzaniu pri výkone spravodlivosti (rozsudok Grécko/Komisia, už citovaný v bode 145 vyššie, EU:T:2012:345, bod 54; pozri tiež v tomto zmysle uznesenie zo 16. novembra 2010, Internationale Fruchtimport Gesellschaft Weichert/Komisia, C-73/10 P, Zb., EU:C:2010:684, bod 49 a citovanú judikatúru).

150 Súhlasiť s tvrdeniami Holandského kráľovstva a umožniť mu, aby teraz napadlo legalitu úvah uvedených v rozhodnutí 2007/327 iba preto, že napadnuté rozhodnutie úroky z pohľadávok dotknutých v rozhodnutí 2007/327 neskôr podriadilo článku 32 ods. 5 nariadenia č. 1290/2005, by pritom znamenalo umožniť tomuto členskému štátu, aby obišiel lehotu na podanie žaloby, a bolo by to teda v rozpore s účelom uvedenej lehoty, ako bol pripomenutý v bode 149 vyššie.

151 Vzhľadom na vyššie uvedené úvahy treba zamietnuť ako neprípustné argumenty Holandského kráľovstva smerujúce k preukázaniu, že Komisia nekonala s náležitou starostlivosťou, keď opomenula prijať rozhodnutie o pohľadávkach dotknutých vo veci Centramelk do 16. októbra 2006.

152 Po druhé Holandské kráľovstvo vytýka Komisii, že nepostupovala s náležitou starostlivosťou pri správnom konaní, ktoré viedlo k prijatiu napadnutého rozhodnutia. Podľa jeho názoru, hoci jeho orgány, ako aj zmierovací orgán kritizovali postoj Komisie, Komisia „opomenula zvážiť svoj postoj a obmedzila sa na odkaz na predchádzajúce postoje, ktoré sa medzitým vzhľadom na nové informácie stali obsolentnými“ a „nebrala zmierovacie konanie vážne“.

153 V tejto súvislosti treba poznamenať, že ako vyplýva zo zhrnutia v bode 136 vyššie, z konečného stanoviska a zo súhrnnej správy Komisie, Komisia v podstate potvrdila svoj postoj, podľa ktorého pohľadávky dotknuté vo veci Centramelk museli v rozhodnutí 2007/327 podliehať pravidlu vyplývajúcemu z článku 32 ods. 5 nariadenia č. 1290/2005, a v tomto kontexte odmietla tvrdenie vychádzajúce z toho, že od roku 2006 vedela, že vo ôsmich z deviatich individuálnych prípadov podvodov dotknutých v uvedenej veci boli pohľadávky nevymožiteľné. Okrem toho za týchto podmienok a keďže úroky z pohľadávok dotknutých v uvedenej veci predstavovali príslušenstvo uvedených pohľadávok, Komisia zastávala názor, že treba uplatniť uvedené pravidlo a uložiť Holandskému kráľovstvu finančnú opravu vo výške 50 % úrokov z uvedených pohľadávok.

154 Z toho vyplýva, že Komisia riadne preskúmala otázku, či určité pohľadávky dotknuté vo veci Centramelk mohli byť vylúčené z výpočtu úrokov. Konkrétne preskúmala a výslovne vylúčila tvrdenie, podľa ktorého od roku 2006 vedela, že vo ôsmich z deviatich individuálnych prípadov podvodov dotknutých v uvedenej veci sú pohľadávky nevymožiteľné, ako aj návrh vylúčiť finančnú opravu úrokov spojených s uvedenými ôsmimi individuálnymi prípadmi podvodu.

155 Z toho vyplýva, že Komisia sa oboznámila s tvrdeniami, ktoré uvádzalo Holandské kráľovstvo a s otázkami, ktoré položil zmierovací orgán a starostlivo ich preskúmala, aj keď ich nepovažovala za presvedčivé. Za týchto podmienok nedošlo k porušeniu zásady náležitej starostlivosti (pozri v tomto zmysle rozsudok z 18. mája 2000, Belgicko/Komisia, C-242/97, Zb., EU:C:2000:255, body 92 a 93).

156 Tento záver nie je spochybnený tvrdením, ktoré uvádza Holandské kráľovstvo a ktoré vychádza z toho, že Komisia opomenula znovu zvážiť svoj postoj a obmedzila sa na odkaz na predchádzajúce postoje, ktoré sa medzitým vzhľadom na nové informácie stali obsolentnými.

157 Na jednej strane totiž skutočnosť, že Komisia potvrdila svoj predchádzajúci postoj, spochybňovaný Holandským kráľovstvom, podľa ktorého v kontexte vyšetrovania vykonaného v roku 2003 jej služby dospeli k záveru, že vymáhanie pohľadávok dotknutých vo veci Centramelk doposiaľ prebiehalo, nepredstavuje porušenie náležitej starostlivosti zo strany Komisie pri preskúmaní tvrdení, ktoré Holandské kráľovstvo predložilo. Naopak táto skutočnosť predstavuje len prejav nesúhlasu medzi účastníkmi, pokiaľ ide o dostatočnosť prvkov zohľadňovaných pri overení súladu vo vzťahu k uvedeným pohľadávkam. Z rovnakých dôvodov, aké sa uvádzajú v bode 155 vyššie, nemôže táto skutočnosť predstavovať porušenie náležitej starostlivosti zo strany Komisie.

158 Okrem toho vzhľadom na úvahy uvedené v bodoch 142 až 146 vyššie treba dodať, že konštatovanie Komisie, podľa ktorého doposiaľ prebiehalo vymáhanie pohľadávok dotknutých vo veci Centramelk, viedlo najmä k ich podriadeniu pravidlu vyplývajúcemu z článku 32 ods. 5 nariadenia č. 1290/2005 a k ich zahrnutiu do rozhodnutia 2007/327 (pozri bod 133 vyššie), a že toto konštatovanie, ako aj

konštatovania Komisie v tejto súvislosti sa vzhľadom na nepodanie žaloby zo strany Holandského kráľovstva stali voči Holandskému kráľovstvu právoplatnými. Preto treba konštatovať, že Komisia mohla odôvodnene a bez porušenia povinnosti náležitej starostlivosti vychádzať v rámci konania, ktoré viedlo k prijatiu napadnutého rozhodnutia, z týchto skutočností.

159 Na druhej strane treba poznamenať, že Komisia odôvodnila uplatnenie článku 32 ods. 5 nariadenia č. 1290/2005 na úroky z pohľadávok dotknutých vo veci Centramelk úvahou, podľa ktorej sa musí s uvedenými úrokmi, ako s príslušenstvom týchto pohľadávok, zaobchádzať rovnako ako s uvedenými pohľadávkami. Pritom treba uviesť, že Holandské kráľovstvo túto úvahu nijako nespochybňuje.

160 Za týchto podmienok treba zamietnuť ako nedôvodné tvrdenia Holandského kráľovstva založené na tom, že Komisia neprejavila náležitú starostlivosť tým, že opomenula zohľadniť tvrdenia, ktoré počas konania uviedol tento členský štát, pokiaľ ide o úroky súvisiace s pohľadávkami dotknutými vo veci Centramelk.

161 Vzhľadom na vyššie uvedené je potrebné zamietnuť tretí žalobný dôvod ako čiastočne neprípustný a čiastočne nedôvodný.

162 Vzhľadom na všetky predchádzajúce úvahy a osobitne na záver vyplývajúci z bodu 129 vyššie treba zrušiť napadnuté rozhodnutie v rozsahu, v akom Komisia uplatňuje na Holandské kráľovstvo finančnú opravu vo výške 4 703 231,78 eura z dôvodu nevykázaných úrokov súvisiacich so starými pohľadávkami.

O trovách

163 Podľa článku 134 ods. 1 Rokovacieho poriadku Všeobecného súdu účastník konania, ktorý nemal vo veci úspech, je povinný nahradiť trovy konania, ak to bolo v tomto zmysle navrhnuté. Keďže Komisia nemala vo veci úspech, je opodstatnené zaviazať ju na náhradu trov konania v súlade s návrhom Holandského kráľovstva.

Z týchto dôvodov

VŠEOBECNÝ SÚD (druhá komora)

rozhodol a vyhlásil:

1. **Vykonávacie rozhodnutie Komisie 2013/763/EÚ z 12. decembra 2013, ktorým sa z financovania Európskou úniou vylučujú určité výdavky vynaložené členskými štátmi v rámci Záručnej sekcie Európskeho poľnohospodárskeho usmerňovacieho a záručného fondu (EPUZF), v rámci Európskeho poľnohospodárskeho záručného fondu (EPZF) a Európskeho poľnohospodárskeho fondu pre rozvoj vidieka (EPFRV) sa zrušuje v rozsahu, v akom sa na Holandské kráľovstvo uplatnila finančná oprava dosahujúca 4 703 231,78 eura ako nevykázané úroky týkajúce sa pohľadávok súvisiacich s dodatočnými poplatkami, ktoré boli zaplatené s oneskorením pred 1. aprílom 1993 a vývoznými náhradami vyplatenými neoprávnene a pred 1 aprílom 1995.**

2. **Európska komisia znáša svoje vlastné trovy konania a je povinná nahradiť trovy konania, ktoré vznikli Holandskému kráľovstvu.**

Martins Ribeiro Gervasoni Madise

Rozsudok bol vyhlásený na verejnom pojednávaní v Luxemburgu 24. novembra 2015.

Podpisy